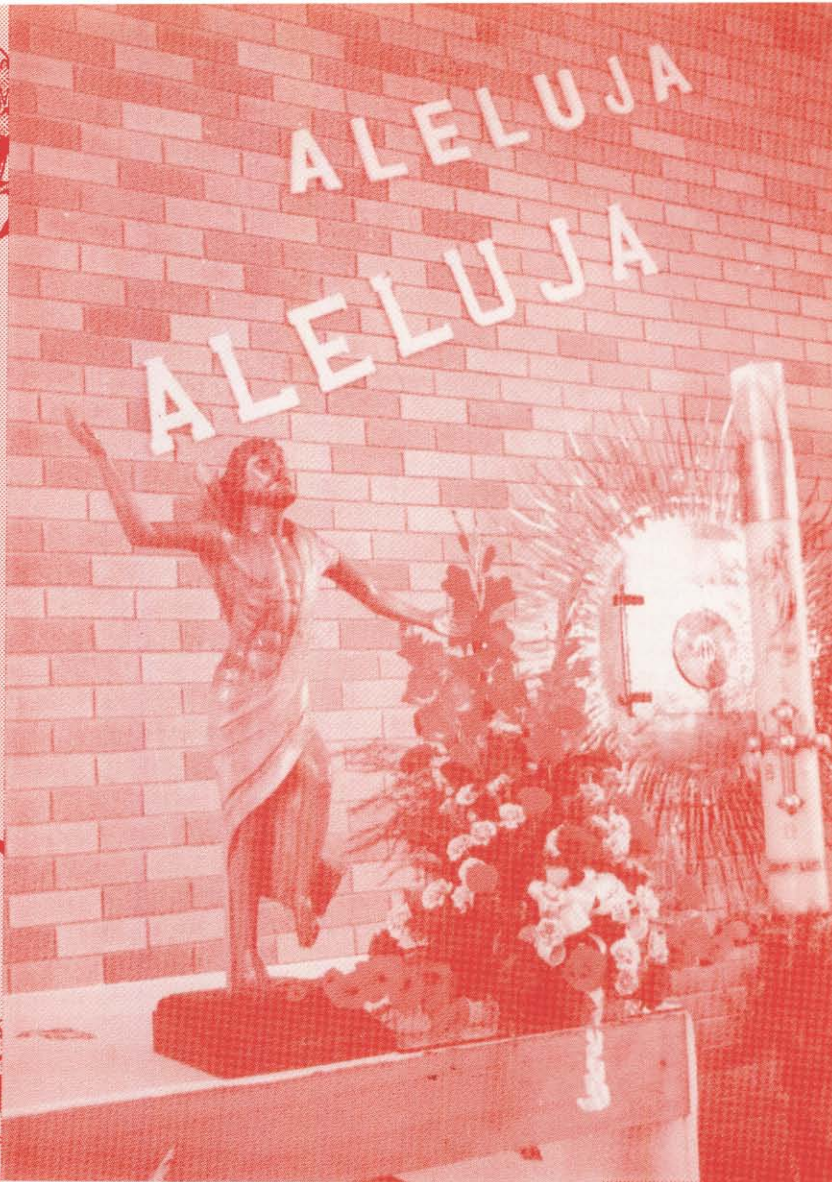




LETO
YEAR 42

misli

THOUGHTS

MAREC 1993

Naslovna slika je velikonočni motiv iz slovenske cerkve svetega Rafaela (Merrylands) v Sydneyu.

+ + +

PREDLANSKIM je naša uprava naredila napako oz. v predbožični naglici pozabila priložiti kuverto z naslovom, ki spomni naročnika in mu olajša poslati odrezek koledarja z naročnino. Veliko bralcev je zaradi tega lani pozabilo poravnati naročnino. Letos smo napako popravili. Naročniki kuverte pridno vračajo z naročnino, nekateri za dve leti, ker so lani opustili; drugi pa so seveda pozabili, da je lanska naročnina se neporavnana. Naj jih tu spomnim na morebitni dolg. Je pa letos nekaj dolgoletnih dolžnikov poslalo večjo vsoto. Teh sem posebej vesel, obenem pa sem zadovoljen, da jim zaradi dolga nisem ustavil MISLI.

Doslej uprava, zdaj naj spregovori urednik: Nekaterim je bil odveč članek Gerdenove Jožice "Dragi rojaki - Slovenci kremeniti!" Je pa iskren in je zato bil vreden objave. Nesmiselno je mašiti usta in ušesa ter za krivati oči, ko bi lahko marsikatera skupne probleme reševali z močnim razgovorom, s popravom napak in delom z roko v roki. Če tega ne znamo ali nočemo, je z nami nekaj narobe in nas je lahko sram. Zato sem zdaj objavil tudi (že v prejšnji številki napovedan) članek Jožičinih opazovanj na geelongški konferenci "Pathway to Unity". Da je pisan iz srca iskreno, ne dvomim. In prav te iskrenosti naši skupnosti manjka, se mi zdi. Naj bo članek sprejet tako iskreno kot je bil pisan in objavljen, pa do prave složnosti nismo daleč.

— Urednik in upravnik



KNJIGE! KNJIGE! KNJIGE!

Poštšina v ceni knjig ni vključena, če vam jih moramo poslati po pošti.

UČIMO SE SLOVENSKO — I. del — Odlična metoda pouka mladine osnovnih šol — Melbournske učiteljice Draga Gelt, Magda Pišotek in Marija Penca — Cena 10 dolarjev. Res koristen dar mladim znancem.

UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA. I. DEL (SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL. PART I. Cena 12 dolarjev. Žal je drugi del pošel in nove izdaje najbrž ne bo. Slovenian Research Center of America.

SLOVENSKO SLOVSTVO — BERILO (SLOVENIAN LITERARY READER) — A. L. Ceferin (ed.) — Cena 11 dolarjev.

SLOVENSKE NARODNE PESMI — SLOVENIAN FOLK SONGS — A. L. Ceferin (ed.) — Cena knjižice z audio-kaseto vred 6 dolarjev.

THE SLOVENIANS FROM THE EARLIEST TIMES — V angleščini je napisala slovensko zgodovino Draga Gelt. S številnimi slikami opremljena knjiga je izšla v Melbournu. Cena 22 dolarjev.

OBRISI DRUŽBENE PREOSNOVE — Knjiga zanimivih esejev Dr. M. Kremžarja (Argentina) o preosnovi družbe. Cena 10 dolarjev.

LJUDJE POD BIČEM — Trilogija izpod peresa Karla Mauserja iz življenja v Sloveniji med revolucijo in takoj po njej. Zares vredna branja. Zadnjo izdajo v štirih knjigah dobite za ceno 35 dolarjev.

STALINISTIČNA REVOLUCIJA NA SLOVENSKEM, II. del. — Zanimiva študija razvoja dogodkov 1941 — 1945 v Sloveniji. Spisal Stane Kos. Cena 27 dolarjev. (Cena za prvi in drugi del skupaj je 40 dolarjev.)

ŠKOF ROŽMAN, I., II. in III. del. — Obsežno delo dr. J. Kolariča, podprto s številnimi dokumenti. Cena vseh treh zajetnih knjig skupaj je 40 dolarjev. Samo zadnja knjiga (III. del) je 28 dolarjev.

POLITIKA IN DUHOVNİK — Zanimivo domače pišana avtobiografija pokojnega izseljenskega duhovnika v Angliji Msgr. Ignacija Kunstlja. Cena 3 dolarje.

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO — Izjave prič o teharskih dogodkih v letu 1945 po končani revoluciji. Cena 4 dolarje.

PISMA MRTVEMU BRATU — Topli spomini na brata — Avtor je duhovnik lazarist Franc Sodja — Cena 12 dolarjev.

PRED VRATI PEKLA — Duhovnik lazarist Franc Sodja opisuje v živo življenje v ljubljanskih zaporih po končani vojni. — Cena 8 dolarjev.

JESENSKO LISTJE — Prva pesniška zbirka adelajdskega pesnika Ivana Burnika — Legiša. Ves dobiček je namenjen ljubljanski otroški bolnišnici. Cena 10 dolarjev.

misli

(THOUGHTS) Religious and Cultural Monthly in Slovenian language. Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji + Ustanovljen (Established) leta 1952 + Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia. Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji + Urejuje in upravlja (Editor and Manager) Fr. Basil Valentine, O.F.M., M.B.E., BARAGA HOUSE, 19 A Beckett Street, KEW, Vic. 3101 — Naslov: MISLI, P.O. Box 197, KEW, Vic. 3101 + Tel.: (3)853 7787 — Fax (03)853 6176 + Naročnina za leto 1993 je 10.— dolarjev, izven Avstralije 18.— dolarjev, letalsko s posebnim dogovorom + Naročnina se plačuje vnaprej + Poverjenišтво za MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji + Rokopisov ne vračamo + Dopisov brez podpisa uredništvo ne sprejema + Za objavljene članke odgovarja pisec sam + Stava in priprava strani (Typing and lay-out): MISLI, 19 A Beckett Street, Kew, Vic. 3101 + Tisk (Printing): Distinction Printing Pty. Ltd. (Simon Špacapan), 164 Victoria Street, Brunswick, Victoria 3056 — Tel.: (03)387 8488 — Fax: (03)380 2141

Božje misli in človeške

Leto

42

Št.

3

MAREC 1993

Živ jel Aleluja!

Po "Družini" — stran 33

Velikonočna hvalnica

— liturgična himna — stran 34

Spomini na veliko noč

— Anton Dermota v svoji knjigi

"Tisoč in ena noč" — stran 35

Ekologija človeške družbe in

vstali Kristus — K.H. — stran 36

Velikonočno jutro — pesem

— Marjan Jakopič — stran 37

"Pathway to (Dis)unity"?

— Jožica Gerden — stran 38

Žegen — velikonočna črtica

— Joža Vovk — stran 40

Kaj pravite? — Več vpljudnosti, pa
tudi pravih informacij —

— Urednikov odgovor — stran 42

Središče svetega Rafaela, Sydney

— P. Valerijan — stran 44

Izpod Triglava — stran 46

Edinost, sreča, sprava . . .

Kaj je sreča

— P. Tone — stran 48

Središče sv. Cirila in Metoda,

Melbourne — P. Bazilij — stran 50

Moje celice — zapiski iz zaporov

— Jožko Kragelj — stran 53

Naše nabirke — stran 53

Peterletova vrnitev na oblast

— Peter Millonig — stran 55

Središče svete Družine, Adelaide

— P. Janez — stran 57

Z vseh vetrov — stran 58

Kotiček naših mladih — stran 60

Križem avstralske Slovenije

— stran 61

Pa spet nekaj uvoženega

iz Republike Slovenije — stran 64

ŽIV JE!

ALELUJA!

VELIKA NOČ, nam kristjanom največji praznik, vsem ljudem dobre volje pa največji simbol: ljubezen je močnejša kot hudobija, življenje je močnejše kot smrt. Ne rodimo se v senci vseprisotnega Nesmisla, ne rastemo, ne delamo in ne gradimo sebe, sveta in družbe za končni Nič. Vse se razvija in steka v Polnost, v Boga. Kristusova smrt in vstajenje sta nam poroštvo in pot.

VELIKA NOČ je predvsem resničnost. Vsa pretresljiva simbolika križa in vzvišena simbolika luči in vstajenja je zgrajena na zgodovinski resnici. Jezus iz Nazareta, ta dobri človek, je zares umrl, umrl strašne smrti, ki je povsem očitna. In prav tako je zares spet prišel med svoje živ, spremenjen, poveličan, nov človek. To je na vse možne načine izpričano dejstvo. Videli so ga, se ga dotikali, z njim govorili, hodili in jedli, na različnih krajih in ob vsaki dnevni uri. Bistvene duševne spremembe učencev, skladnost oznanjevanja širom po svetu, pa vztrajnost v tolikih preizkušnjah in mučeništvih, povsem novo razmerje do življenja, do vere, naroda in sveta . . . vsaka stvar zase in vse skupaj so pač ena sama velika priča, tudi danes trdna in živa: Kristus je vstal, zares je vstal.

VELIKA NOČ je izpolnjena obljuba in rojstvo novega božjega ljudstva. Jahve, Bog, je rekel Abrahamu, da bo oče velike množice, številne kot je zvezd na nebu. To je bil smisel vseh obljub in vseh žrtev izvoljenega ljudstva. Gospod je rekel, da bo povzdignjen na križ vse pritegnil k sebi. Zato se je Cerkev nujno razširila v vse kraje in kulture in nič je ne more zaustaviti. Veliki petek in velika noč sta naše rojstvo in tu je naša skrivnost.

VELIKA NOČ je zlasti tudi veselje, trdnost in mir duha. Te ga ne morejo dovolj izraziti doneče pesmi in vzkliki aleluje, ne prijateljska voščila in obiski ter velikonočne dobrote in slovesnosti, ker prevzema srce in dušo do dna. Kristus je z vstajenjem dokončno potrdil svojo resničnost. Bog nas je v njem zares obiskal, postal naš Emanuel, sopotnik in prijatelj, Bog z nami. Kristus je zares Bog in ljudje smo božji otroci, poklicani k pobožanstvenju.

VELIKA NOČ pa je tudi veliko naročilo. Krščeni smo v Kristusovo smrt in prešli smo z njim v vstajenje. Greh nam ne sme več gospodariti, svet nas ne sme zvabiti. Trpljenje in smrt

VELIKONOČNA HVALNICA

V jutranji zarji vse žari,
nebo odmeva v hvalnicah,
vsa zemlja vzklika radostna
pekel ječi in trepeta.

Vse poje hvalo Kristusu,
mogočni kralj je zmagal smrt,
pogazil sile je pekla,
človeštvo rešil suženjstva.

Zaman, čuvarji, stražite,
odveč sta skala in pečat.
Gospod je zmagošlavno vstal
in poveličan spet živi.

Veselje velike noči
nam vedno bodi, Jezus, ti,
naj prerojeni z milostjo
s teboj se v slavi združimo.

Naj slava, Jezus, ti doni,
od mrtvih vstal si in živiš,
Očetu, Duhu Svetemu
enako zdaj in vekomaj. Amen.

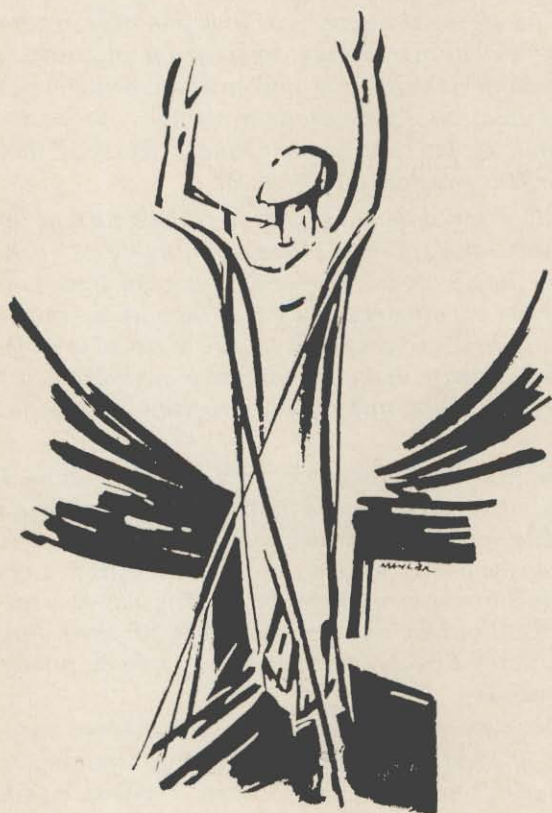
nas ne smeta do konca zbegati in preplašiti — z vsem tem računamo, Vladati nam mora zakon svobode, ljubezni in edinosti, samo to je vredno Kristusa in kristjanov.

VELIKA NOČ je končno trdno poroštvo. Mi ljubimo svojo domovino in skupaj z vsemi ljudmi gradimo svet pravičnosti, spoštovanja in blaginje vseh in vsakogar. To moramo, to je evangelijski zakon. A obenem potujemo v dom večnega Sonca in Sreče, kjer je sedaj Kristus z Očetom. V Svetem Duhu smo zato združeni kot bratje in sestre v Cerkvi, ki nam je kot Marija mati in učiteljica. Kristus nam je to z ustajenjem in slavnim vnebohodom nepreklicno potrdil.

NI bilo bolj neverjetnega a obenem manj pričakovanega klika kot: "ŽIV JE! ŽIVI! ON JE ŽIV!" Nihče ni mogel in hotel tega verjeti, a prisilil jih je s svojim življenjem. Začudenje se je spremenilo v veselje in moč, ki nima meje. Pri drugih pa v strah, a brez potrebe. Kristus je vsem le prijatelj, tudi tistim, ki so ga zavrgli in križali, v srcu ali na lesu. Kristus živi, pri Očetu in v svetu, v nas in med nami samo za ljubezen, dobro to, resnico.

"ON JE ŽIV!" Laž, goljufija in hudobija, ki so duhovna smrt, se ga boje, mi vsi pa se ga veselimo. Živi Kristus je življenje.

Po "Družini"



VSE BLAGOSLOVE
VELIKE NOČI
ROJAKOM ŠIRNE AVSTRALIJE,
KI V SKUPNI VERI
V KRISTUSOVO VSTAJENJE
PRIČAKUJEMO TUDI NAŠE POVELIČANJE
TO VAM ŽELE
VAŠI DUHOVNICI IN SESTRI
TER POSINOVLJENI MISIJONARJI.
ENAKO VSEM NAROČNIKOM
IN BRALCEM "MISLI",
SOTRUDNIKOM IN SODELAVCEM
UREDNIŠTVO IN UPRAVA .

SPOMINI NA VELIKO NOČ

VELIKONOČNI TEDEN je vsa sososka skupaj doživljala. Na cvetno nedeljo so otroci prihiteli v cerkev k maši z "bigávenco", zajetno butaro iz pletenega vrbovega šibja, okrašeno s pisanimi trakovi in vsakovrstnim pomladanskim zelenjem, s privezanimi smokvami, pomarančami in rdečimi jabolki, okronano z brinjem in oljčnimi vejicami. Čim večja butara, tem večji ponos in ugled. Spominjam se nenavadnih butar iz sosednje kmečke vasi. Velike so bile, zdele so se nam kot baročni oltarni stebri, dva fanta sta morala nositi po eno. To je bilo občudovanje!

Ko so zvonovi poleteli v Rim, smo mi pobiči začeli vrteti raglje. Pri maši so ministrantje rabili lesena klopotala namesto zvoncev, k službi božji pa je klicala velika raglja, mogočna, lesena ropotulja v obliki Andrejevega križa, ki se je oglašala daleč naokrog. Z njo so "zvonili" tudi opoldan. Na veliki četrtek je župnik v cerkvi prižgal trinajst sveč, kolikor je bilo navzočih pri zadnji večerji. Sveče so bile zataknjene na trioglasto stojalo in so edine razsvetljevale zatemnjeno cerkev in zastrte oltarje. V tem mističnem polmraku so peli psalme. Po vsakem psalmu so ugasnili eno svečo; ko so ugasnili zadnjo, je bila pobožnost končana.

Takoj po cvetni nedelji so začeli postavljati božji grob, ki je bil zelo velik. Stransko kapelo v cerkvi so spremenili v duhovno prizorišče. Kulise so potegnili prav do cerkvenega stropa. Poslikane so bile s prizori križevega pota. Pred božjim grobom so stražili oboroženci, izrezljani iz lesa in pisano poslikani, v bojni turški opravi, s helebardo v roki. Pri oltarju, ki je bil namenjen samo svetemu grobu, sta klečala dva angela, sklonjena v molitvi in kadilnico vihté. Ta prizor pa je bil še posebno učinkovito opremljen s številnimi lesketajočimi se krogli vseh barv. Napolnjene s vodo in z oljnatimi lučkami za seboj so dajale toplo in blago luč, ki je vabila k pobožnosti. Prav za prav je bilo to prvo baročno prizorišče, ki sem ga doživel in o njem mi je ostal nepozaben vtis.

Veliki petek je bil dan tihe, pobožne zbranosti. Zdelo se je, kakor da bi njegov pomen zajel ves kraj. Ljudje so prihajali v cerkev s pritajenimi koraki in šepetaje. Vsak je stopil k božjemu grobu, da bi odmolil



molitvico in poljubil pet ran na izpostavljenem razpelu v počastitev Križanega. Zvečer tega dne so peli v mističnem cerkvenem mraku pasijonske pesmi. Po končani pobožnosti in ko je zadnji vernik odšel iz cerkve, se je na mah začelo praznično velikonočno razpoloženje. Cerkovnik je s pomočniki začel pripravljati vse za procesijo prihodnjega dne. Po klopeh so postavili velika cerkvena bandera, tako težka, da so jih morali nositi po trije možje, pa še ti so imeli dosti opravka, če se je bilo treba upirati vetru. Zraven tega pa še svetilke, ki so jih tudi nosili, nebo, velika posoda z blagoslovljeno vodo, polena za blagoslovljeni ogenj in nazadnje so slovesno okrasili še oltarje, ki so bili do tedaj v velikem tednu zagrnjeni.

Na veliko soboto so pred cerkvijo navsezgodaj blagoslovljali ogenj in vodo, doma pa se je začelo zadnje veliko pospravljanje, kuha in peka ter barvanje pirhov, kar smo smeli otroci sami oskrbeti. Obdarovani smo bili le z enim ali dvema pirhoma in – prav redkokdaj – s svežimi pomarančami, ki so jih prodajale branjevke iz Istre. Pred procesijo ob vstajenju so v farni cerkvi blagoslovljali "žegen". Bil je slikovit prizor, ko so praznično oblečene žene in dekleta prišle v cerkev, na glavah pa nosile pisane, umetno spletene jerbace. Bili so polni velikonočnih jedi, potic, gnjati, kranjskih klobas, pirhov, hrena, pomaranč, vse to pa je bilo pokrito s prti, ki so bili umetno vezeni z narodnimi vzorci na belem platnu.

Brž ko se je zmračilo, se je vse zgrnilo k vstajenju. Procesija je šla od cerkve dol po trgu, obšla skoraj vso Kropo in ko se je vračala, jo je pozdravilo močno bučanje orgel. Zvonovi so se spet prvič oglasili in zvonili so kar naprej med vso procesijo, dokler ni vstal Gospod in je izzvenela zadnja aleluja.

Slovesna maša na velikonočno nedeljo, ki sem jo doživel kot ministrant, mi je ostala v spominu kot najmočnejši vtis otroštva. Skladnost glasbe, petja, vonja po kadilu in sijaja zlato pretkanih mašnih oblačil me je popeljala v višje, lepše svetove. Ko se oziram v tiste davno minule čase, čutim, da je ta baročna ne-

beška lepota zbudila in bogatila v meni čut za umetnost.

Na velikonočni ponedeljek popoldan po blagoslovu je mlado in staro odšlo na veliki travnik zunaj Kroke, za "dolgo njivo". Bilo je pravo ljudsko romanje, pisan obisk pomladanske narave, obenem pa spomin na svetopisemsko pripoved o dveh Kristusovih učencih, ki sta šla v Emavs. Na tem travniku se je začelo živahno vrvenje. Starejši so privlekli iz cekarjev velikonočne jedi in so si privoščili dobrot, mladina pa se je po svoje predala vsakovrstnim zabavam. Že prej pa so dekleta svoje izbranice obdarila s pirhi v znamenje naklonjenosti.

ANTON DERMOTA



Ekologija človeške družbe in vstali Kristus

EKOLOŠKA VEST

EKOLOGIJA je beseda, ki se v sedanjih časih prav pogosto sliši. Pomeni pa zastrupljenje, okuženje narave. Gre za problem, ki zaskrbljuje politike, gospodarstvenike, sociologe in tudi verske skupnosti. V Bazlu v Švici so v letu 1989 o tem razpravljale krščanske Cerkve, leto kasneje pa v Seulu na Koreji ne samo krščanske Cerkve, temveč tudi zastopniki drugih ver. Gre torej pri tem tudi za moralni problem.

Zaradi tega tudi katoliška Cerkev posveča temu problemu veliko pozornost. Tako je sveti oče v svoji poslanici za Dan miru 1990 spregovoril ravno o ekologiji, med drugim tudi tole: "... Spričo vedno večjega onesnaženja okolja se človeštvo vedno bolj zaveda, da ne more še naprej uporabljati zakladov zemlje, kakor jih je v preteklosti (tj. brez odgovornosti, v iskanju zgolj večjega dobicka). Javno mnenje in odgovorni politiki so zaskrbljeni ... Tako se oblikuje ekološka zavest, ki je ne smemo zamoriti, pač pa vzpodbujati, da se razvija in dozoreva ..."

V tem oziru so se v zadnjih časih pojavile posebne stranke "zelenih", ki si stavijo za cilj prav boj za čisto okolje.

EKOLOGIJA IN IZVIR ŽIVLJENJA

Vse to je lepo in prav. Toda imamo še drugo ekologijo, ki je bolj nevarna: to je ekologija človeške druž-

be. Zastrupljenje človeškega življenja in človeške družbe. Gre za prestopke zoper peto in šesto božjo zapoved, ki ščitita človekovo življenje.

Življenje je za človeka najvažnejša tuzemska dobrina. Človek vse žrtvuje, da si ohrani življenje, to vemo vsi. In vendar se ekologija družbe začena prav pri življenju, pri spočetju novega človeškega bitja. Najprej gre za to, kako gledamo in vrednostimo komaj spočeto bitje. Je to človek ali ne, je to oseba ali le neka nedoločena stvarca?

Kadarkoli o tem razpravljajo na kongresih o bioetiki, je s strani laicistov slišati neverjetne trditve, med njimi, da prva dva tedna po spočetju embrio (oplojeno jajčece) še ni človek. In ker ni človek, smemo početi z njim karkoli.

Te nesmiselne a tako odločilne trditve me spominjajo na teorijo starih poganskih grških filozofov. Ti so razlagali, da je človek najprej rastlina, potem žival in nato šele umno bitje. Tako človek prehodi vse tri faze življenja na zemlji.

Ekologija s človekom se nadaljuje. Do dvanajstega tedna po spočetju zakon dovoljuje abortus. In navadno ženski, ki se tega posluži, davkoplačevalci plačujejo bolniške stroške. Nič ne vprašajo, ali soglašamo, da se v takšne namene troši denar. To laicistično gledanje na človeka je žal zajelo že ves razviti svet brez izje-

me. Vendar se oglašja — ne vest, ki je laicisti v tem oziru nimajo — temveč zaskrbljenost zaradi posledic. Tudi v Sloveniji so že začeli zvoniti alarmni zvonec, kaj bo s slovenskim narodom, če bo še naprej toliko načrtnih splavov in tako malo živo rojenih otrok. A si ne delajo skrbi zaradi umorov nedolžnih otrok, temveč zaradi dejstva, da se bo čez čas družba postarala ter ne bo mladih delavcev, znanstvenikov, vojakov... Zato se bodo pač priseljevali ljudje iz Tretjega sveta, ki jih ta moderna kuga še ni okužila.

Dodajmo še manipuliranje s človeškimi zarodki, kot bi šlo za križanje vrtnic ali drugih rožic. In ekologija z začetki človekovega življenja je popolna.

Ni pa še dovolj. Človek se boji trpljenja. Ko ne more več uživati zaradi bolezni ali starosti, naj se mu pomaga, da lepo in brez bolečin umrje. Ponekod so to "prijetno smrt" že uzakonili.

Ekologija družine

Pa pojdimo naprej. Oglejmo si družino. Ta zibelka človeške družbe doživlja nič manj hudo ekologijo. Včasih so novoporočencem stavili slavoloke z napisom: Zvestoba do groba! Danes tega ne vidiš in ne slišiš več. Uveljavila se je poroka cigana v Jurčičevih Rokovnjačih: "In nomine patre, poročim te na kvatre; ko drugo dobiš, pa to zapustiš." Celo ta majhna vez formalnega poročnega obreda pred državnim uslužbencem postaja odveč, kaj šele cerkvena poroka. Skupnega življenja ne samo brez cerkvene, temveč tudi brez civilne poroke je vedno več. Zakonsko zvesto-

bo celo zasmehujejo. "Kakšen tepec si, da si zvest svoji ženi! Kako si nora, da si zvesta možu!" To je danes parola med ljudmi na splošno.

Posledice te ekologije so že opazne in začenjajo se skrbi. Te skrbi niso zajele samo Cerkve, marveč tudi politike in sociologe. Alarmni zvonci so tudi nove bolezni, kot so aids, uživanje mamil, alkoholizem, otroci brez enega ali drugega starša, razbite družine, mladi, ki se zmeraj težje odločajo za poroko in še in še. Hude posledice te družbene ekologije postajajo vedno bolj vidne. Ali je kje rešitev? Pri ljudeh gotovo ne!

Zdravilo je vstali Kristus

Toda Kristus je prišel, da odreši celega človeka, tako za tuzemsko srečo kot za večno. Te dni sem srečal moža, ki mi je rekel "Gospod, kako sem srečen, da ste me poročili; 28 let je tega, pa se nisem še nikoli pokesal."

Če je Kristus potrdil, "kar je Bog združil, tega naj človek ne loči", ni tega rekel iz kake svojeglavnosti, marveč zato, ker je vedel, da je Bog človeka ustvaril za srečo v večnosti kot že tudi na tem svetu. Resničnost svojega nauka je potrdil tudi s svojim vstajenjem.

Zato, človek, spoštuj naravo, ki jo je Bog ustvaril! Še bolj pa spoštuj sebe in sočloveka, ker si ustvarjen po božji podobi in ker je zate Kristus trpel, umrl in tretji dan zmagoslavno vstal od mrtvih. To pa zato, da bi bil ti srečen že tukaj in še bolj enkrat v večnosti.

K. H.

Velikonočno jutro

Nedeljsko jutro — prazen grob
in sončni žarki po bregeh,
tam na zvoniku in v očeh
se sreča sama lesketa,
odsev odprtega neba:
Gospod je vstal!

Bandera silijo v nebo,
zvonovi vriskajo v pomlad,
kot šli bi fantje vasovat,
kot šli bi svatje v srečni dan,
zvonovi vriskajo čez plan.



Procesija se vije v breg,
po belih vaških gre poteh,
in z njo prihaja Vstali sam.
Svečano stopajo ljudje,
tako je svetlo njih srce
ko v zarji nasmejani dan...

Marjan Jakopič

»PATHWAY TO (DIS)UNITY« ?

Povedali so mi, da sem samo "Observer" in nič drugega — torej brez pravice sodelovanja in še manj soodločanja. Z vso resnostjo — četudi razočarana — sem sprejela to dejstvo. Sem pa mnenja, da imam pravico svoje misli posredovati drugim, ki niso bili povabljeni niti opazovati. Tu so moja iskrena osebna opazovanja — Jožica Gerden

Članek "Slovenci kremeniti — bodimo tudi plemeniti!" sem v obliki pisma poslala pred nekaj meseci mnogim rojakom po vsej Avstraliji in jih prosila, da mi pomagajo razvozljati vzroke in probleme slovenske razdvojenosti v Avstraliji ter najti skupno pot do razumevanja in sodelovanja v prihodnosti. Preprosto nisem mogla razumeti, zakaj Slovenci po drugih krajih Avstralije ne morejo živeti v slogi in se imeti lepo, kakor se imamo v našem mestu na tromeji. Nisem mogla razumeti, zakaj so nekateri vodilni in vplivni člani slovenskih društev, ki so tudi moji prijatelji, stali nemo ob strani, ali celo nasprotovali Slovenskim narodnim svetom (S.N.S.) ob njihovem neutrudnem delu za rodno domovino Slovenijo v najbolj kritičnih časih, ko je šlo za njen obstoj, samostojnost in priznanje v svetu. Želela sem vedeti, zakaj so klubi morali biti v času slovenske vojne za samostojnost in borbe za priznanje kar naenkrat "nepolitični"? Hotela sem odgovore za moje mnoge ZAKAJ? . . . , saj z novo, samostojno in demokratično rodno domovino bi se morali tudi Slovenci po svetu počutiti svobodne, lahko nam bi bilo vsem lepo pri srcu ob končni rešitvi bolečih verig preteklosti.

Prejela sem precej pozitivnih odgovorov in izraznih želja, naj nadaljujem z iskanjem resnice in se ne pustim ustaviti od nikogar. Le par "prijateljev", na katerih pomoč sem najbolj računala, je ostalo brez besed. Začela sem že verjeti pesimistom, da so vse moje besede bob ob steno in vse lepe želje le moje sanje.

V februarju pa sem na veliko presenečenje in po čudnem naključju prejela kar dvakratno povabilo, naj se udeležim konference PATHWAY TO UNITY v Geelongu. Kakšno presenečenje! "Torej vse moje besede le niso bile bob ob steno", sem si mislila. Polna pozitivnih idej in upanja sem se povabilu odzvala in se predstavila kot zastopnica slovenske skupnosti Sunraysije.

Na moje veliko občudovanje je celotna organizacija konference potekala brezhibno. Čestitke in zahvala za gostoljubnost gre gostiteljem, članom Slovenskega kluba Ivana Cankarja v Geelongu. Marsikdo bi rad imel tako dobro organizirano skupnost. Razen pozdravnega govora Petra Mandelja, predsednika Sveta slovenskih organizacij Viktorije, ki me je skoraj malo prestrašil, smo bili vsi gostje lepo sprejeti v Shire of Corio ter se lepo imeeli na sobotni večerni zabavi

v Domu Ivana Cankarja. Med večernim sporedom je, ob presenečenju mnogih, viktorijski predsednik Peter Mandelj prejel priznanje v zahvalo za neutrudno delo slovenski skupnosti vse Avstralije.

Drugi dan konference "Pathway to Unity" pa je bilo vse bolj resno. Bila sem — na moje začudenje — opozorjena, da sem le OBSERVER - opazovalka (da lahko komentiram, ". . . but, please don't say or ask anything!" And of course I have no vote. That was O.K., it was no need for voting, there was no challenge). Po slovesnih govorih in ustanovitvi novega društva COUNCIL OF SLOVENIAN ORGANIZATIONS OF AUSTRALIA sem imela vtis, da so bila vsa odgovorna mesta že vnaprej planirana in se varnostni krog tesno zapira. Predrznila sem se vprašati, če se tudi druge organizacije lahko pridružijo, . . . but I was again reminded of my rights and my question dismissed as "hypothetical". Predsednik Sveta slovenskih organizacij Avstralije je postal g. Peter Mandelj. Da pa ne bi Viktorija prevladala, ima le šest glasov in preostala Avstralija šest.

Proti koncu tega izrednega srečanja me je zbolelo pri srcu. Poizkušala sem najti pozitivno stran takšnega združenja nekaterih, pa jo nisem mogla ugotoviti. Ne razumem izjave, da bodo odslej naprej slovenski klubi zaprosali za finančno pomoč. Kaj jim doslej ni nihče posredoval informacije, kako naj za finančno pomoč zaprosijo? Neutemeljena je tudi izjava, da mora biti le ena oseba, ki bo zastopala vse slovenstvo pri državnih organih, kar je nemogoče. Iz izkušenj vem, da vsaka država, vsako mesto in vsaka organizacija ima svoje zastopnike. (Jaz sama sem članica mnogih organizacij, vendar zaradi svojega dela med priseljenci; da pa sem Slovenka, je to le "bonus" za Slovence.)

Torej zakaj potreba po nekakšni centralni oblasti? Našo slovensko vlado predstavlja naš zaslužni častni konzul v Sydneyu, oba predstavnika SIM je slovenski narod v Avstraliji demokratično izvolil. Predstavnike klubov pa so izvolili člani — njim so odgovorni in lepe, težko zgrajene dvorane bi naj bile nepristransko na razpolago vsem slovenskim rojakom.

Seveda sem za pošteno sodelovanje in združevanje prav vseh društev in drugih naših organizacij, toda ne le enostransko. In prepričana sem, da je za to večina Slovencev v Avstraliji. Sedaj pa se bojim, da se bo

do razlike in nasprotovnja med Svetom slovenskim organizacij in Narodnimi sveti še bolj poglobila.

Predstavljala sem si, da "Pathway to Unity" pomeni odprti sestanek vseh slovenskih društev in drugih organizacij, Narodnih svetov, naših duhovnikov, predstavnikov slovenske vlade ter zaslužnih, uglednih ter dobro mislečih predstavnikov slovenskih skupnosti. Ne morem razumeti, zakaj se ustanavlja nova organizacija še predno poizkušamo popraviti napake, ki povzročajo med nami sovraštvo, opravljanje, zavist, konkurenco in se marsikaj, kar se trenutno dogaja med posamezniki in organizacijami. Vsi smo potrebni iskrenega pogovora in poštene SPRAVE. Upala sem, da nam bo sestanek pod tako lepim imenom, kakor je "Pot do složnosti", dal to možnost. Pogovorili bi se kot odrasli in zreli o razlikah, ki nastajajo iz nespo-rumov, popravili napake preteklosti ter osnovali skupen načrt sodelovanja v prihodnje. Dvomim pa, če je to mogoče pod okriljem ene združene organizacije. Hitro smo pozabili, kaj nam je "jugocentralizacija" prinesla. (V knjigi "Cry my Beloved Country" o afriški zgodbi sem brala: "Too much power is Evil . . .") Potrebe pa so seveda velike za sodelovanje na področjih kulture in šolstva, socialne pomoči, gospodarskih, političnih (narodnih in ne strankarskih) ter verskih zadev. Potrebujemo nas mladina in ostareli, radijske oddaje, športna društva . . . brez zavisti in tekovanja, kjer bi si lahko drug drugemu pomagali in se dopolnjevali.

Na konferenci sem tudi pogrešala gospo Drago Gelt in po mojem bi morala biti med častnimi gosti. Prav in lepo bi bilo, da bi bila prisotna, ko je tekel razgovor o Študijskem skladu. Saj bi tega Sklada ne bilo brez njenega petletnega dela na knjigi "The Slovenians from the Earliest Times" in njene odpovedi lastnemu dohodku v prid bodočemu Študijskemu skladu.

Kazočarana sem bila, da ni nince njenega imena in doprinosu za začetek Sklada niti omenil.

Obdaja me občutek, da je bila prvotna ideja za to konferenco "Pathway to Unity" morda iskrena, a kasneje nekje v organiziranju iztirjena. Zato je izgledalo vsaj meni kot opazovalki, da je organizirana v čast nekaterim posameznikom in vseskozi enostransko. Vsi glavni igralci so bili enega mišljenja in med njimi nedolžen narod, ki zaupa brez svoje misli. Razočarana in zapeljana sem imela občutek, da bi se morala konferenca imenovati "Pathway to Disunity", ali "Strengthen our own forces against any opposition", ali "Ne dajmo se — uničimo desnico!" . . .

Ob pogledu na čisto podobo Ivana Cankarja sem v srcu ponovila njegove besede: " . . . Ko bo napočil tisti dan, bo prerojen narod pobral iz blata pohojeno ubogo krizantemo . . . Očistil jo bo, ter jo shranil s hvaležnim spoštovanjem za spomin na grenko lepo preteklost . . . "

Na večer slovenskega kulturnega praznika mi je v Domu Ivana Cankarja v Geelongu kanila grenka solza na srce.

"Cankarjeva bela krizantema! Želela sem te pobrati, te očistiti in te zatakniti rojakom v gumbnice . . . Danes pa sem se spotaknila in zopet si mi padla v blato . . . L'udje, ne mendrajte je več, ni kar!"

JOŽICA GERDEN

PS: Bralcem se opravičujem zaradi mešanja angleščine s slovenskim jezikom. Celotno srečanje v Geelongu je bilo namreč izvedeno v angleščini — zaradi "two boys", mi je bilo rečeno, kar še danes ne razumem popolnoma — zato se mi nehote mešajo misli z angleškimi stavki.



Žegen

Spominjamo se jerbasov z veliko-nočnim žegnom. Matere so se z njim na glavi dostojanstveno vračale domov, dekleta pa so bila drugačna. Pisatelj se v črtici posluži ljudskega praznoverja, da se bo v enem letu poročila tista, ki pride z žegnom prva iz cerkve.



OVSISKI župnik, gospod Janez, je šel na veliko soboto skozi Laze k podružnici svetega Tomaža blagoslavljati.

Lep sončen dan je bil, pot pa taka, da se Bog usmili. Pred nekaj dnevi je ležalo še precej snega, zdaj je pa sonce pritisnilo, da je sneg na mah pobralo, kar gospodu Janezu zaradi slabih potov ni nič kaj prav. Ko je šel skozi Bovec, je videl, da je na senčni strani pod Dobravami še precej snega. Tukaj bo še držal, pa nič ne de, na drugi je pa le kopno in v hudourniku že cveto kalužnice, breg je že zelen.

Gospod Janez ni nič kaj rad hodil k podružnici. Sam ni pravzaprav vedel, zakaj. Ljudje bi navsezadnje še ne bili napačni, le mašo hočejo imeti kar naprej pri podružnici. Res so tri vasi pod zvonom svetega Tomaža, fara je pa le fara. Zraven pa še pot taka, gospod Janez pa star. Trikrat, štirikrat na leto maša. Markova procesija, žegen za veliko noč, to je za podružnico dovolj, tako je menil gospod Janez.

Prišel je mimo Spodnje mlake na polje. Cerkovnik, ki je stal pri cerkvi, ga je opazil in šel zvonit. Zmeraj je tako naredil: Prvič je zvonil uro prej, potem je pa šel čakati gospoda Janeza. Ko se je na polju prikazala svetla pleša in črna suknja, je šel zvonit z vsemi, ne meneč se za to, koliko je ura. Prisopihal je ministrant Tone.

“Fant, kaj si pa danes pozabil?”

Debelo je pogledal Tone resni obraz gospoda Janeza in obstal. Kaj naj bi bil pozabil? Za božjo voljo, saj mu vendar nikoli ni treba vzeti nobene stvari s seboj, kadar gre ministrirati. Nekoč je v naglici obul v čevlje samo eno nogavico in tak prišel v cerkev. Takrat ga je gospod Janez prav tako grdo pogledal. Pa je moral potem še tisto nogavico, ki jo je imel, vreči proč, kar v zakristiji. Da to ni lepo, je rekel gospod Janez.

“Kje pa imaš kadirnico?”

Tonetu je odleglo.

“Jo je cerkovnik že zjutraj vzel.”

“Prav. Pa stopiva! Drugič pa prej pridi, da ne boš tako sape lovil in še zamudil povrhu.”

Sitni so gospod Janez, je rekel Tone sam pri sebi. Saj on pač najbolje pozna vse gospodove muhe; dobro še pomni, kaj vse je prestal, ko je prvikrat ministriral! Sicer se pa še kar nekam razumeta. Za vsako mašo je dobil dinar od gospoda Janeza. Ne, stiskač pa gospod Janez niso. Danes je imel Tone častno pravico, da je pri pokopaliških vratih pobiral pirhe in dinarje. Natanko je vedel, katera da lepo obročen pirh. Če je mudil, je pobiral zanj cerkovnikov Joža.

Pred cerkvijo je bilo že vse pisano jerbasov in deklet. Rovtarskih in češenjskih. Nekatere z jerbasi, druge s košarami. Gospod Janez je mislil: jerbasi so gruntarski, košare pa kajžarske. Kaj? Ne? Gospod Janez še gleda: Ali imajo res rovtarske vse jerbase? Češenjske jih imajo malo: dva, pač, še tretji je pri vratih. To ni lepo, stare navade gredo v nič. Češenjske imajo blizu, pa se jim ne ljubi jerbasov nositi, rovtarske imajo grdo pot čez Plaznice, pa jih prinesejo. Nak, to ni lepo, je mislil gospod.

“V cerkev, dekleta, v cerkev, kaj pa čakate?”

Dekleta so na mah utihnili. Kaj bodo hodila v cerkev, ko pa gospoda še ni? In toliko imajo pomenkovanja, saj tega ne ve vsak. Lani je bila češenjska prva zunaj, pa se še ni omožila, nobena na Češnjici se ni. Kako bo pa letos? Bo češenjska ali rovtarska? Češenjska seveda, da bo češenjska, rovtarska pa, da rovtarska. Pa če se bo potem res omožila do prihodnjega žegna? Druge spet menijo, da to nima pomena, da je vse sama neumnost. Saj v lanskem letu tudi nič ni bilo. Že kazalo je slabo, pa se je še tisto podrlo, kar je bilo. Tako meni ena od rovtarskih in ena od če-

šenjskih tam pri vratih je zardela. Jeziki čenčasti!

Gospod Janez si je obrisal potno čelo in sam vstopil prvi, za njim so vdrla dekleta. Počasi so vstopala, nekatera so hotela ostati kar pri vratih pod korom, kakor dedci ob nedeljah. Seveda, čim bliže vrat stoji, tem hitreje bo zunaj...

Gospod Janez se je napravil in pristopil za blagoslov. Ošinil je z očmi izpred oltarja po cerkvi in videl, da jih je precej ostalo zadaj, kakor tisti cestničar v svetem pismu. Le kaj se dekleta tako boje oltarja, saj so menda prave vere? Še blagoslova se branijo. To ni lepo in gospod Janez ne bo hodil pod kor; ne, pred oltar naj pridejo, zato pa je oltar. Katere so? Rovtarske ali češenjske? Vsakih nekaj! Tako mlade, pa take, gode gospod Janez polglasno, to ni lepo. Blagoslovil je.

Ko je odmolil zadnje molitev, so že zaškrpali jerbasi po zvočni cerkvi, zašumelo je, v naslednjem trenutku se je že naredila gneča med vrati, da so se zamašila.

Takoj nato je nekaj cincalo in dekleta so se na glas zasmejala. V cerkvi so se na glas zasmejala!

Gospoda Janeza, ki je stal že na pragu zakristije, je smeh zbodel, da je obstal. Kaj je?

Pa je kmalu videl. Enemu izmed deklet je v gneči pri vratih jerbas zdrknil iz rok. Kolač in pleče sta padla iz njega in obležala na kamnitih tleh, dekle ju je hitela pobirati, hren je bil že pohojen in zmečkan od umazanih čevljev.

"Hentana dekleta, kaj pa počenjate? To ni lepo. Ali se tako dela z blagoslovom? Kaj pa silite vse hkrati iz cerkve, vetrnice navihane, ali ne znate ven tako, kot hodijo kristjani, kaj? — To ni lepo."

Gospod Janez je bil hud, da mu je rdečica oblila obraz. Saj res, kako tudi bi ne bil?

Dekleta se hihitajo. Pri vratih je vedno več prostora. Zunaj smeh. Da je spet češenjska prva, pa komaj, komaj.

Gospod Janez sliši, besed pa ne razume. Ve, da kaj pametnega ne more biti, ko jim je za drugo več kot za blagoslov. Tudi dobro, gospod Janez si bo že zapomnil, lepo pa to ni.

Ko se je v zakristiji slačil, je gledal skozi okno. Rovtarske so stale posebej, češenjske posebej, oboje pa glasne. Le škoda, da gospod Janez ne sliši, o čem je toliko klepetanja in smeha. Prej se jim je mudilo, da so vse hkrati rinile k vratom, zdaj pa stoje, kakor da bi blagoslov prodajale in ponujale. Jih bo že gospod Janez, ne uidejo mu, to ni lepo.

Počasi so pa le odšle vsaka na svoje. Tudi gospod Janez je naredil velik križ in stopil iz zakristije čez prag na sonce. Nič ni bil kaj pri volji, čeprav je bilo pred cerkvijo lepo in toplo. Navadno je spotoma obiskal tega in onega od podružnice, oglasil se je tudi pri ključarjih ali se vsaj s cerkovnikom porazgovoril pred cerkvijo; danes pa je brž pobral klobuk in jo mahnil naravnost čez polje in skozi Bovec in Laze domov. Vso pot sta mu bila na mislih tisti blagoslovljeni kolač in pleče, ki sta kakor vržena ležala na kamnu. Čemu vse to, čemu tako Boga žalijo, te norice mlade? Drugače bomo naredili, ne bodo se dajale takole pri blagoslovu in še v cerkvi povrhu, nak, to ni lepo.

Drugi dan je bila velika noč. Gospod Janez je stopil na prižnico in pred vsem oznanilom je povedal, da bo vnaprej blagoslov spremenil. Ob enajstih bo v Rovtah, ob dvanajstih pa pri podružnici svetega Tomaža. Tako bo za vsake posebej. Zakaj to, gospod Janez ni povedal. Da bo v večjo čast božjo, če bo tako, je pristavil.

Po cerkvi so se ljudje spogledali, dekleta so se suvala s komolci. Kaj pač hočemo, tako je rekel gospod Janez in redkokatera njegova beseda je zastonj. Za rovtarske bo navsezadnje še bolj pripravno, jim vsaj jerbasov ne bo treba vlačiti čez Plaznice.

Omožila se pa tistega leta — kakor za kazen — ni nobena, ne rovtarska ne češenjska.

JOŽA VOVK



Kaj pravite

"... Tole sem brala v RODNI GRUDI, kar me presepeča in straši. Nova demokratična Slovenija vendar ne bi smela delati težav zaradi poroke v cerkvi, ki je tudi pri nas v Avstraliji veljavna pred državnimi oblastmi. Povejte še v MISLIH o tem svojo besedo! — Dolgoletna naročnica (ime in naslov dodana)

Ker iz gornjih vrstic pisma bralci gotovo ne morejo razumeti, zakaj sploh gre, bom objavil celotni članek iz RODNE GRUDE (letošnja decembrska številka, stran 2) in dodal svoj odgovor. — Urednik

MALO VEČ PRIJAZNOSTI

Rodno grudo redno prebiramo iz meseca v mesec in tudi v bodoče vam želim še veliko uspehov.

Najprej naj povem, da ne pripadam nobeni stranki, moje pismo pa naj ne bi bilo kamen spotike, temveč naj bi bilo le v premislek o tem, kako pomembno delo opravljajo naši, slovenski državni uradniki, zlasti uslužbenci matičnih uradov, uradov za notranje zadeve ipd. V teh uradih naj bi delali samo sposobni in izobraženi ljudje, predvsem pa ljudje, ki so seznanjeni vsaj z osnovami bontona. Moja razočaranja in jeza izvirajo iz resničnih doživetij, ki so mi dala veliko misliti o tem — koliko je v naši novi Sloveniji res vreden izseljenec. In to v Sloveniji, za katero smo tudi mi tretjali in se zanjo borili, ne z orožjem, temveč s protesti, prošnjami in, ne nazadnje, tudi z denarjem.

Sestri sem v pismu odposlala vse dokumente in ročno napisane prošnje za potrdila o državljanstvu. Sestra jih je osebno odnesla na Ministrstvo za notranje zadeve v Ljubljani. Po njenih besedah so se ji posmehovali, češ, kaj da sploh hočemo, saj smo bili rojeni v Sloveniji.

Zgodilo pa se je, da sem morala nujno odpotovati v Slovenijo. Oče je bil v kritičnem stanju. Tako sem po 13 letih 13. junija ob 13. uri pristala na domačih tleh, na letališču Brnik. Da, tudi solze so mi začele teči po licih, toda to so bile solze sreče. Sonce je sijalo topleje kot kdajkoli prej, gore so bile lepše, kot sem jih videla v sanjah. Hčerka me je žalostna vprašala, zakaj jokam. "Saj ne jokam, hči," sem ji rekla, toda solze so kar same polzele po licih. Triletni otrok tega še ni mogel razumeti.

Že od daleč sem videla, kako mi mahajo sorodniki, mama in tete. Z obmejnimi uradniki in cariniki ni bilo nobenih težav. Vsi so bili prijazni in izrekli so mi do-

brodošlico v Sloveniji. Kmalu sem se pozdravila z domačimi. Ko sem vprašala po očetu, so mi povedali, da je prav tisto jutro za večno zaspal. Stemnilo se mi je pred očmi, tistega dneva se ne spominjam več.

Z namenom, da uredim potne listine, sva s sestro 15. junija odšli na Matični urad v Mačkovi ulici v Ljubljani. Že takoj se je zataknilo zaradi mojega deklisnega priimka v mojem starem jugoslovanskem potnem listu. Uslužbenka na prvem okencu mi jo je posušeno "zagodla". Pokazala sem ji poročni list, izpisek iz poročne knjige, ki naj bi zadoščal. Pečat je bil cerkven, saj je bila taka tudi poroka. Uslužbenka ga pregleda in mi z ostrim glasom odvrne: "Ta dokument pri nas nič ne velja, mi hočemo poročni list civilne poroke s pečatom!" Kako pa naj ji dam civilni poročni list, ko pa civilno sploh nisem poročena, saj v Kanadi zadostuje cerkvena poroka, sem ji rekla. Potem pa je uslužbenka skoraj zakričala proti meni: "Potem se boste pa še enkrat poročili!"

"Po trinajstih letih zakona?" sem ji rekla. "Če boste hoteli imeti slovenski potni list, se boste morali! Gospa, tu ni Kanada," je bil njen odgovor, osoren in glasen.

Ker sem videla, da s tem ne bo nič, sem jo hotela še vprašati za potrdilo o slovenskem državljanstvu in ji predložila vse tiskovine, ki sem jih dobila v Torontu. Na hitro je pregledala tiskovine in ponovno, kar se da osorno, dodala: "Kaj ne vidite, da so potrjene na župnijskem uradu? To pri nas nič ne velja!" Nisem odnehala: "Te tiskovine je v Toronto prinesel sam minister Kacin, nekaj bi že morale veljati," sem tudi jaz povzdignila glas. Uslužbenka pa: "Kacin sploh ni bil v Kanadi!"

S tem je bilo najinega pogovora konec. Sestra me je potegnila za roko rekoč: "Saj vidiš, da se ne izplača. Vsak Bosanec bo prej dobil slovensko državljanstvo kot pa ti potrdilo. Pojdiva!" Pograbila sem papirje in ogorčena odšla iz urada. Tako sem ostala praznih rok, brez potnega lista in brez potrdila o slovenskem državljanstvu.

Milica Muhič

Mississauga, Ont., Kanada

Odgovor urednika: Po prejemu Vašega pisma smo povprašali vodjo oddelka za potne liste, kaj Vam lahko odgovori. Rekel je, da mu je žal zaradi takšnega ravnanja uslužbenke pri okencu, ki je načelno sicer ravnala prav, na žalost pa ji je zmanjkalo nekaj vljud-

nosti in obzirnosti. Glede poročnega lista bi Vam morala razložiti takole: Ob Vaši poroki v Kanadi, ne glede na to, kje je bila, v cerkvi ali na občini, bi morali Vi sami prijaviti "spremembo osebnega stanja" na takratnem jugoslovanskem konzulatu. Ko bi bili naredili tako, potem zdaj ne bi bilo nobenih težav. Še vedno pa to "popravite" tako, da z Vašim poročnim listom stopite na pristojni urad na občini, kjer živite, ga tam potrdijo, in potem bo ta list veljaven tudi za naše oblasti. Upamo, da boste kljub vsemu lahko kmalu uredili svoje državljanske zadeve, kmalu lahko tudi na ambasadi Republike Slovenije v Torontu.

Tako črno na belem v Rodni grudi. Nevljudna uslužbenka zasluži pošteno grajo (v Avstraliji bi verjetno kar hitro izgubila svoje službeno mesto), oporekam pa tudi pripisu vodja oddelka za potne liste, "da je načelno ravnala prav", ter njegovemu nasvetu, naj gospa s poročnim listom stopi "na pristojni urad na občini", da "ga tam potrdijo in potem bo ta list veljaven tudi za naše oblasti". V Sloveniji se še pozna 45-letno enoumje in preziranje vsega, kar vsaj malo diši po veri. Vzelo bo čas, najbrž kar celo generacijo, da bo slovenska demokracija dobila svetovno širino. Tudi pri nas v Avstraliji je sleherna poroka v cerkvi priznana pred oblastmi — nobenemu katoličanu ni treba hoditi na civilno poroko. Novoporočeni par prejme od duhovnika državni poročni list, na katerem je duhovnikov podpis poleg podpisov ženina in neveste ter dveh prič; žiga pa navadno ni, ker ga država ne zahteva. To potrdilo mora veljati tudi povsod izven Avstralije.

Spominjam se primera pred kakimi dvajsetimi leti. K meni je prišel fant, ki sem ga nedavno poročil. Po-

tožil je, da mu na jugoslovanskem konzulatu niso hoteli sprejeti kot verodostojni dokument njegovega poročnega lista, čim so videli na njem moje ime in ime cerkve, kjer je bila poroka. Tudi on je slišal nekaj podobnega kot zdaj ta gospa: naj se gre še civilno poročiti, ker poročni list z duhovnikovim podpisom Jugoslavija ne prizna. Peljal sem prizadetega fanta do samega direktorja emigracijskega urada ter mu povedal zgodbo. Drugače umirjen mož je naravnost vzrožil. Pred nama je telefoniral konzulatu, zahteval konzula samega in mu napel take levite, da je bilo še meni ob poslušanju skoraj nerodno. Povedal mu je tudi, če bo zvedel še za en tak primer, bo zadevo javil Canberri in posledice naj si pripiše konzulat, ki ne spoštuje avstralskih državnih odredb. Fanta je poslal takoj nazaj na konzulat in kot sem kasneje zvedel od njega, jih je bil tam sam med ter je bilo takoj vse urejeno. . .

Zgodba je dovolj prepričljiva. Zato uslužbenka v gornjem primeru tudi "načelno" ni imela prav, ko je strašila kanadsko Slovenko s ponovno, civilno poroko, če hoče dobiti slovenski potni list. Enako, če ni hotela sprejeti dokumentov, ki jih je potrdil župnijski urad. Pri nas v Avstraliji (in verjetno tudi v Kanadi) vsak duhovnik, ki je registrirani vršilec poročnih obredov, sme podpisovati kot priča razne Izjave, Potrdila in Pooblastila (Statutory Declarations), ki imajo uradno veljavo povsod. Po nekaj odklonilnih primerih je častni konzul RSlovenije, g. Alfred Brežnik, moral razložiti zadevo ter je bila tudi v Ljubljani sprejeta.

Demokratska Slovenija bo morala še marsikaj priznati, kar v korist državljanov imajo druge demokratske dežele, sama pa je 45 dolgih let pogrešala.

UREDNIK



SV. RAFAEL SYDNEY

*Fr. Valerian Jenko, O. F. M.,
St. Raphael Slovene Mission,
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(P. O. Box 280, Merrylands, N. S. W., 2160)
Tel.: (02) 637 7147 Fax: (02) 682 7692*

*Slovenske sestre – frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael Convent,
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
Telefon: (02) 682 5478*

LĚTOŠNJI VELIKONOČNI SPORED:

MERRYLANDS – Postne pobožnosti, ki smo jih imeli med postnim časom pri sobotnih vigilih in nedeljskih mašah ter vse petke v postu, bomo zaključili na peto postno nedeljo (28. marca) pri masi s **spokornim bogoslužjem**. Ta naj nam služi kot priprava na dobro velikonočno spoved. – **Na cvetno nedeljo, 4. aprila**, bo – kot vsako leto – pred mašo ob 9.30 blagoslov oljk, butaric, palmovih vej in drugega zelenja. Sledi procesija v cerkev in dramatizirano branje pasijona. – **Na veliki četrtek (8. aprila)** bo ob sedmih zvečer spominska maša zadnje večerje, nato skupna molitev za Cerkev. – **Na veliki petek (9. aprila)** bo opravilo tega dne ob tretji uri popoldne. Letos zvečer ne bo križevega pota, ker bom imel opravilo v Wollongongu. – **Na veliko soboto (10. aprila)** bo blagoslov velikonočnih jedil ob dveh in ob petih popoldne. Ob sedmih zvečer bo sveta maša velikonočne vigilijske z raznimi blagoslovi in berili iz stare in nove zaveze, kakor tudi z blagoslovom krstne vode. – **Na veliko noč (nedelja 11. aprila)** bo slovesno Vstajenje s sveto mašo ob osmi uri zjutraj. Sodeluje mešani pevski zbor. Druge maše v naši cerkvi žal to nedeljo ni, ker moram maševati v Wollongongu. – **Na veliki ponedeljek (12. aprila)** dopoldne ne bo svete maše, pač pa bo služba božja ob 6 uri zvečer. Tej večerni maši bo sledilo naše tradicionalno **PIRHOVANJE** v cerkveni dvorani (pričetek ob sedmih), pri katerem bo igral ansambel "Veseli Gorenjci". Priporočamo se za rezervacije. Telefonske številke imate zgoraj te strani pri glavi tega našega sydneyskega predelka.

ZAKRAMENT SPRAVE – Postni čas nas kliče k pokori in spreobrnjenju. Ta klic ste videli in brali ves postni čas tudi na steni za oltarjem naše cerkve. Ves postni čas je bilo dovolj prilike za sveto spoved. Kdor

je ni porabil, naj gotovo izrabi čas pred veliko nočjo, da bodo prazniki res nekaj vredni.

WOLLONGONG – V Figtree so redne službe božje vsako drugo in četrto nedeljo v mesecu ob peti uri popoldne, v marcu torej 14. in 28. marca. Prav tako tudi izredna **na cvetno nedeljo, 4. aprila**, ter redni v aprilu: 11. aprila (**velika noč, maša bo dopoldne s pričetkom ob 11.30**) in 25. aprila. – V postu je bila sveta maša vsako sredo s postno pobožnostjo in priliki za sveto spoved. – Na **veliki petek (9. aprila)** bo opravilo tega dne ob sedmi uri zvečer; zaključí se z obhajilom.

CANBERRA – Izredna slovenska maša bo na **veliko noč, 11. aprila**, v Garranu, A.C.T. Maša bo kakor navadno ob šesti uri zvečer. Ta praznična maša bo namesto redne maše, ki v aprilu odpade.

BRISBANE & SURFERS PARADISE bosta imela slovensko mašo tokrat na isti dan, v nedeljo po veliki noči, 18. aprila: v Brisbanu ob 11.30 dopoldne, v Surfers Paradise pa zvečer ob 7.30.

NEWCASTLE – Tokrat bo "velikonočna" služba božja šele v nedeljo 2. maja, nato pa spet redna 30. maja. Čas je kot navadno ob šestih zvečer. Pred mašo prilika za zakrament sprave. Po maši srečanje v dvorani.

WAGGA-WAGGA – Na vrsto pride za slovensko maso v sredini leta. Datum bo pravočasno objavljen.



POROKI – **Walter Renato Bednar**, Birrong, NSW, sin Bruna in Marice r. Marušič, rojen v Sydneyu, krščen v Auburnu, in **Helen Maru Gasperšič**, Gladesville, NSW, hčerka Antona in Marielle r. Kariž. – Priči sta bila Toni Roger in Emy Vocalan. – Our Lady Queen of Peace, Gladesville, NSW, 14. februarja 1993.

John Vlatko Saule, Fairfield West, NSW, sin Otilija in Marije r. Negulič, rojen v Fairfieldu, krščen v Cabramatti, in **Joanne Mary Mifsud**, Fairfield West, NSW, hčerka Alfreda in Lucy r. Zarb, rojena in krščena v Fairfieldu. Priči sta bila Roberto Brunetta in Melissa Zarb. – Sv. Rafael, Merrylands, med poročno mašo dne 28. februarja 1993.

Obema paroma vse najboljše želje in prošnje za božji blagoslov!

POKOJNI — V petek 26. februarja 1993 je v Westmead bolnišnici umrl **JOŽE LIPEC**. Rojen je bil 15. februarja 1920 v Knežaku, v družini Antona in Frančiške r. Tomšič. Bil je četrti otrok v družini sedmih deklet in dveh fantov. Z dvanajstimi leti je izgubil očeta, nato je morala mama sama skrbeti za številno družino. Kot fant je pet let služil v italijanski vojski in bil v Alžiriji ranjen v nogo. Ob razpadu je prišel peš iz Francije domov ter bil mobiliziran k partizanom. A čim je spoznal zgrešeni cilj komunistične revolucije, je pobegnil v Trst ter od tam pošiljal pomoč materi, sestram in bratu, ki pa je žal umrl v taborišču Dachau. Leta 1952 se je poročil z Marijo Pavlovec, prav tako iz Knežaka. Po dveh letih sta na ladji "Toscana" prišla v Avstralijo. Iz Bonegille je odšel Jože na delo v Snowy, kjer so gradili hidrocentralo. Po enem letu sta se z ženo naselila v Sydneyu. Najprej je bil zaposlen v prehranbeni industriji PDS, pri Hardy Fibro v Cameliji, nazadnje pa pri Taplin Electrical Supply Co. Pokojnik je bil vseskozi zgleden krščanski mož in oče, ki je živel po veri in vodil družino po isti poti. Nedeljska maša mu je bila dolžnost in obenem veselje. Doživljal jo je na pravilni način in redno pri maši prejemal tudi obhajilo. — Ko smo v Fairfieldu molili rožni venec ob njegovi krsti, sem videl, da je imel roke ovite z rožnim vencem — zanj ne le okras, ampak nekaj, kar ga je spremljalo skozi vse življenje. — Pogrebno mašo smo imeli v naši cerkvi v torek 2. marca, nato smo pokojnika spremili na novi del slovenskega pokopališča.

Pokojni Jože zapušča ženo Marijo, hčerke Sonjo, Ireno in Mary, sestro Antonijo por. Slavec, nečaka Tonija in nečakinji Suzi ter Heleno por. Koblar, v domovini pa sestro Marijo in Angelo.

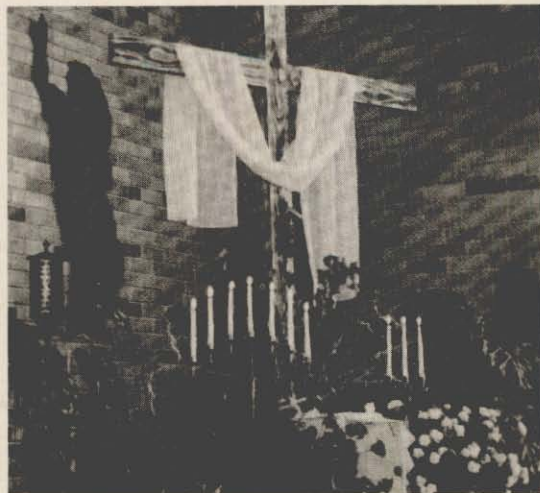
V soboto 6. marca je v Concord bolnišnici umrla **NEVA DURLAK** r. Hreščak. Neva je bila rojena v Tr-

stu 24. aprila 1940 v družini Milana Hreščak in Magde r. Čuk. Otroška leta je preživela v Ilirski Bistrici, kjer so imeli starši trgovino, gimnazijo pa je obiskovala v Trstu. Leta 1961 je prišla v Avstralijo na obisk k sestri Saši Lajovic ter ostala med nami. Po neuspelem civilnem zakonu se je leta 1980 v naši cerkvi poročila z Johnom Danielom Durlakom, ki je po rodu Poljak, a rojen v Saint Sulpice v Franciji. Neva je bila svoj čas deset let zaposlena v občinski knjižnici v Fairfieldu. Bila je odbornica Slovenskega društva Sydney in članica Ethnic Communities Council-a za N.S.W. ter je bila zelo delovna v raznih pododborih. Zbolela je za rakom, ki je zelo hitro napredoval in ji niso mogli več pomagati. Nekaj tednov pred smrtjo je prejela sveto maziljenje in sveto popotnico, potem pa še večkrat sveto obhajilo. Vdano je sprejela svojo smrt. — Pogrebno maso smo imeli v naši cerkvi v sredo 10. marca, vstajenja bo čakala na novem delu našega pokopališča v Rookwoodu. Pokojnica zapušča poleg moža Johna tudi sestro Sašo Lajovic z njeno družino.

Šele zdaj sem slučajno zvedel, da je dne 22. junija lanskega leta (1992) v kraju Bringelli, N. S. W., umrla **AGNES (Neža) HODALJ**, r. Geršak. Rodila se je dne 5. januarja 1908 v vasi Brezovec pri Polju (Kozje). V Avstralijo je prišla s svojo družino leta 1950. Poročena je bila z Jožefom Hodalj, ki je bil hrvaškega rodu in je umrl leta 1982. Družina je živela v začetku v Ingleburnu, nato v Leppingtonu, nazadnje pa na kraju pokojnične smrti, v Bringelli. Rojakinja je bila pokopana na Forest Lawn livadnem pokopališču v Leppingtonu. Zapustila je sina Ivana in hčerko Marijo por. Rafferty.

Tem in vsem našim pokojnim večni mir, sorodnikom pa iskreno sožalje ob veri v Vstalega!

P. VALERIJAN



**Božji grob
v sydneyški
slovenski
cerkvi**



IZPOD TRIGLAVA

SLOVENSKA VOJSKA se razvija in število raste, četudi so zmogljivosti vojašnic še vedno premajhne, da bi mogli vpoklicati vso generacijo fantov. Petega februarja je v devetih učnih centrih Teritorialne obrambe Slovenije (v Cerkljah ob Krki, Kranju, Ljubljani, Postojni, Vrhniki, Slovenski Bistrici, na Ptuju ter v četi za telekomunikacije na Vrhniki in v oklepno mehaniziranem bataljonu v Mariboru) priseglo 3.034 vojakov. V Ljubljani je slovesni trenutek prisega 500 fantov spremljalo nad 2000 staršev, deklet, sorodnikov in prijateljev. Prisega slovenskih vojakov se glasi: "Slovesno prisegam, da bom branil samostojnost, neodvisnost, svobodo in ozemeljsko celovitnost svoje domovine Republike Slovenije ter vestno in odgovorno izvrševal svoje dolžnosti pri njeni obrambi."

Če bo slovenska vojska vedno tako složna, kot je bila ob napadu jugoslovanske vojske po oklicu samostojnosti Slovenije, potem se naši deželi pod Triglavom ni ničesar bati.

KONFERENCA ZA SLOVENIJO pri Svetovnem slovenskem kongresu je dobila novo vodstvo. Franca Miklavčiča, zadnjega predsednika, je zamenjala **dr. Irena Mislej**. Rojena je bila v Argentini, po izobrazbi pa je umetnostna zgodovinarica in profesorica španskega jezika. Nam je poznana tudi kot raziskovalka kulturnih dejavnosti med Slovenci po svetu. — Podpredsednik konference je **Janez Dular**, ki je bil kot minister za izseljence v prvi demokratski vladi tudi naš prvi vladni gost.

PRED KRESIJO v Ljubljani so oddali javnosti v uporabo prvi slovenski elektronski turistični zemljevid. Naprava vsebuje opise, podatke o nastanku, starosti in avtorjih raznih kulturnih spomenikov. Na zemljevidu so označena tudi kulturna, turistična, gostinska in trgovska podjetja.

Admiral Motor Inn

Vaša gostitelja sta **MURRAY** in **FRANK BERIC**

Eno-, dvo- in trisobna odlično opremljena stanovanja, kopalni oazen, sončna terasa, pralnica, TV, ventilatorji, zajtrk po želji ...

Samo par minut hoje do plaže in središča mesta.

Vprašajte za ostale informacije!

2965—2967 Gold Coast Highway

(ali pa P. O. Box 691)

SURFERS PARADISE, QLD.4217

Telefon: (075)398 759

OB STOLETNICI Planinske zveze Slovenije je bila osrednja proslava v ljubljanskem Cankarjevem domu. Slavnostni govornik je bil zvezni predsednik Andrej Brvar, ki je povedal, da je zdaj v Sloveniji že 180 planinskih društev s 160 postojankami. Planinci pa hodijo lahko po planinskih poteh, ki jih je — za dolgih 7.000 kilometrov.

STUDIA SLOVENICA, raziskovalni inštitut pod vodstvom dr. Janeza Arneža prireja v prostorih na novo odprtega Zavoda svetega Stanislava v Šentvidu nad Ljubljano **razstavo slovenskega taboriščnega tiska (v letih 1945 — 1949)**. Na voljo bo tudi seznam razstavljenih del. Sodelavci teh revij iz povojnih taborišč živijo tudi med nami v Avstraliji. Kdor hrani kaj takratnih taboriščnih razmnoževalnin in bi jih hotel odstopiti tej centralni zbirki v Ljubljani, naj jih pošlje na uredništvo MISLI. Urednik jih bo z veseljem poslal dr. Arnežu, ki se za sleherno stvar iz taborišč toplo priporoča. Žal je že mnogo tega v teku pol stoletja bilo uničeno, kar je ostalo, pa je prav, da se zbere in ohrani v zbirki. Posamezniku ne služi, novi rod pa vrednosti ne bo razumel ter bo s smrtjo begunskih staršev marsikaj uničeno.

OGROŽENOST GOZDOV se tudi v Sloveniji kljub opozorilom strokovnjakov veča. Zato so se Zeleni Slovenije odločili za akcijo **Gozd je življenje**. Tudi na slovenskem radiu in televiziji je precej oglasov o tem. V enem od njih sam gozd spregovori takole: "Bil sem, ko tebe še ni bilo. In še sem. In bom, ko bodo živeli tvoji vnuki in pravnuki. Pokrivam več kot polovico dežele. Moje življenje omogoča tvoje. Tudi če delaš napake. V mojih koreninah in vejah so doma barve za slikarska platna in pesmi in pravljice. Sem neizčrpna hranilnica dobrin. Zate in za tvoje potomce. Ime mi je gozd."

Z DEMOKRACIJO so v Sloveniji zaživele razne organizacije zahodnega sveta, za mladinskimi Skavti tudi Rotary Club, najprej v Ljubljani, nedavno pa tudi v Mariboru. Tu je prevzel predsedstvo dr. Rudi Turk.

ZADNJI JETNIK KOMUNIZMA imenujejo v Ljubljani Plečnikov oltar s kipom sv. Jožefa, ki je že pol stoletja zazidan v cerkvi sv. Jožefa na ljubljanskih Poljanah. Poslopje z jezuitskim samostanom vred je bilo nacionalizirano ter je služilo za filmski studio. Tri leta po padcu komunizma je Jožef še vedno jetnik, cerkev in samostan pa še vedno razpadata.

Upanje je, da se bo tudi ta zadeva končno uredila. Saj bi se morala že zdavnaj.

GROZLJIVO je poročilo o kriminaliteti v Sloveniji. Leto 1992 je bilo z ozirom na nasilje in kršenje javnega reda in miru rekordno. Kriminaliteta je narasla za

27 odstotkov: lani je bilo 54.058 kaznivih dejanj, leto poprej pa 42.250. Obravnavali so 115 vlomov, 290 drznih tatvin, 213 ropov, 28 roparskih tatvin in 431 tatvin avtomobilov. Število običajnih tatvin je naraslo od 2637 v letu 1991 na 3828 v lanskem letu. Poleg tega beleži kronika v letu 1992 kar 43 umorov, 54 poskusov umora, tri detomore in 21 posebno hudih telesnih poškodb.

Porocilo dodaja, da je bilo med lanskimi kršitelji za polovico več mladostnikov (do 18 leta starosti) kot prej, udeležba mlajših polnoletnikov (od 18 do 21 leta starosti) pa se je povečala za eno tretjino. Policijska ugotovitev je, da so storilci vse mlajši, a bolj organizirani in nasilni, nekateri naravnost okrutni.

Slovenija postaja tudi vedno bolj križišče različnih mednarodnih tihotapskih kanalov za mamila in orožje. Vsaki teden naj bi šlo skozi našo državo okoli 100 kilogramov heroína. Gotovo je, da ga nekaj ostane tudi doma, kjer je začelo uničevati našo mladino...

LOJZE PETERLE je imel predavanje v kulturnem domu v Tinjah na Koroškem. Odkril je pogled v "delavnico politike" na Slovenskem s krščanske strani. Po njegovih besedah se še močno pozna socialna in politična neprebujenost slovenskega kristjana, ki pol stoletja ni smel javno delovati. Zato je vzgoja k odgovornosti za svet prva naloga družbene prenovе v Sloveniji. Čim več kristjanov bo politično prebujenih in moralno močnih, ki bodo poznali svojo stroko, tem manj bo moralizma, naivnosti, neprepričljive načelnosti, tem prej bodo tudi zaživele vizije kristjanov.

Peterle spet in spet poudarja soodgovornost Krščanske demokracije pri ključnih spremembah na gospodarskem področju Slovenije.

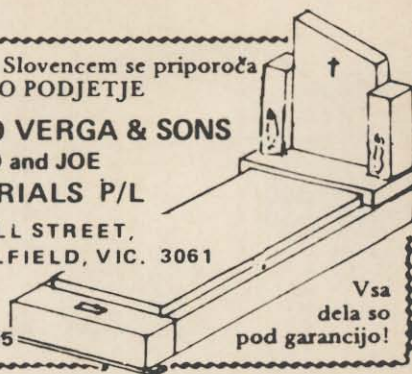
PRESTRAŠI nas dejstvo, da nas je Slovencev vedno manj. Po statističnih podatkih je nataliteta v Sloveniji katastrofalno nizka, še bolj pa je grozljivo, da se z zadnjih letih še rapidno znižuje. Pred približno desetimi leti se je v Sloveniji rodilo 30.000 otrok na leto, lani pa samo še 19.000. Letos pa je bilo že v prvih treh mesecih približno 14% manj rojstev kot v prvih treh mesecih lanskega leta. Izvedenci pravijo, da s tem grozi Sloveniji tudi porušeno demografsko ravn-

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

LUCIANO VERGA & SONS
ALDO and JOE
MEMORIALS P/L

10 BANCELL STREET,
CAMPBELLFIELD, VIC. 3061

Tel.:
359 1179
A.H.: 470 4095



Vsa
dela so
pod garancijo!

vesje. Posledice se bodo kmalu pokazale. Tako bo čez nekaj let že začelo primanjkovati vojakov. Populacija Slovenije se stara, mlade družine pa se čedalje težje odločajo za otroke. Izgovarjajo se na slabe socialne in materialne razmere. Kaj niso bile te še slabše pred desetletji, ko je bila številna družina v Sloveniji še kar pogosta? Bilo je manj vsega, pa zato več veselja in zadovoljstva.

PRVIČ so v Sloveniji presadili srce: 24-letni mladenič je dobil srce 23-letnega fanta, ki se je smrtno ponesrečil na cesti. Operacija je trajala od druge do sedme ure v noči od 11. na 12. marec. Glavni operater je bil dr. Tone Gabrijelčič s skupino kirurgov in raznih strokovnih in tehničnih sodelavcev na ljubljanskem Kliničnem centru. Za operacijo, ki je – kakor doslej izgleda – dobro uspela, so se strokovno pripravljali nekaj let. Zdaj bo gotovo večkrat na vrsti.

LIRA, kamniški pevski zbor, je lani praznoval častljivo 110-letnico obstoja. To je prvi slovenski pevski zbor, ki je bil registriran kot samostojno društvo. Prav verjetno je LIRA tudi najstarejše danes delujoče kulturno društvo v Sloveniji. – Na ta dejstva so me prijateljsko spomnili kamniški Koledniki, ki so bili te dni med nami in mi na prijazen način poočitali, da avstralske MISLI o tem niso nič pisale. Res mi je ta visoka in zanimiva obletnica nekako ušla – pač nisem nikjer zasledil kaj pisanega o njej. Pa naj s temi vrsticami, čeprav skromnimi, popravim molk, ki ga LIRA vsekakor ni zaslužila. Zaživeti ter obstati in peti preko stoletja, je vredno naših čestitk Kamničanom.

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM



TOBIN BROTHERS
funeral directors

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

North Melbourne 189 Boundary Road, 329 6144

Malvern 1382 High Street, 509 4720

Noble Park 505 Princes Highway, 546 7860

Frankston 232 Cranbourne Road, 781 2115

Mentone 93 2460



Edinost, sreča, sprava

KAJ JE SREČA

VPRAŠAŠ kaj je sreča, pa ti v odgovor le skomig-nejo z rameni. – Želite biti srečni? – Seveda. Kdo ne bi bil rad srečen!

Hrepenenje po sreči zrcalijo tudi Prešernove pesmi, čeprav je bila njegova življenjska izkušnja drugačna. Sreča mu je kazala hrbet.

Kaj ga je nagnilo k temu, da je napisal Sonetje ne-sreče? Uka žeja ga je vodila v svet. Tam spozna, kako se obeti srca preobračajo v strup. Zgubi vero v sebe in postane žrtev notranjih viharjev. Kot popotnik sredi puščave se znajde v teminah življenja brez poti. Spo-zna, da mu je sreča sovražna. Še ta iz dneva v dan br-li, dokler ne ugasne. Njemu je sreče dar bila klobuta. Življenje ječa. Trpljenje, obup, kes in čas kot rabelj hudi. Po vsem tem Prešeren zakliče: – prijazna smrt, predolgo se ne mudi: ti ključ, ti vrata, ti si srečna ce-sta, ki pelje nas iz bolečine mesta . . . tje, kjer znebi se človek vsake teže . . .

Prešeren srečo povezuje z rojstno vasjo in otro-štvom, ki ga je tam preživiljal, čeprav o tem drugem ne govori neposredno.

O Vrba, srečna, draga vas domača,
kjer hiša mojega stoji očeta;

Zakaj je ta vas zanj srečna, draga in domača? Tam je hiša njegovega očeta, njegov dom. Tam bi si našel sr-ce, ki bi mu bilo zvesto, in pridne roke. To doto, res-ničnejšo od materialnega bogastva, povezuje s srečo. Dom, mirno življenje in bližnji sosed – "svet Marka". To bi mogli biti temelji njegove sreče.

Pregovor pravi: Vsak je svoje sreče kovač! Če mi bo to uspelo, bom srečen. Če dobim na loteriji, če pridem na ta položaj . . . Kako rado se uresničenje takih želja sprevrže. Hrepenenje po stvarih ni hrepe-nenje po sreči. Želimo si denar, želimo si dobro služ-bo, ne pa sreče; želimo biti priznani, vplivni, močni, ne pa srečni. Kitajski mislec je izrekel tole misel, ki nam lahko pomaga razumeti razliko med željo po

stvarih in željo po sreči:

Ko lokostrelec strelja brez misli na posebno nagra-do, ohranja vso svojo spretnost, ko strelja, da bi do-segel bronasto medaljo, je že nervozen; ko pa strelja za zlato odličje, postaja slep, vidi dve tarči in je ves iz sebe.

Še bolj nas preseneti s svojim razmišljanjem o sreči Antony de Mello. Pravi, da sedajle, v tem trenutku, samo iz enega razloga ne doživljamo sreče: ker misli-mo na to, kar nimamo. Osredotočeni smo na to, kar nimamo. Toda prav zdaj imamo čisto vse, kar potre-bujemo za srečo. Potrebno je sprejeti sebe, sedanji trenutek, z vsem, kar me obdaja. To je sreča. Učenka prvega razreda jo na primer doživlja takole: Učiteljica je ozdravela in spet nam je lepo.

Novo poglavje o sreči se skriva v bogastvu sloven-skega jezika. Srečanje. Srečati nekoga. Dan za dnem se srečujemo z ljudmi. Srečanja so lahko vsakdanja, brez posebne vsebine. Tako se srečujemo s prodajalci v trgovini, z uslužbenci na uradih. Taka srečanja bi lahko imenovali službena, uradna, poslovna. Tudi naša srečanja z znanci, sosedi, sodelavci in nasploh z ljudmi, s katerimi se srečujemo, lahko ostanejo na tej ravni. Vsa ta srečanja so lahko poglobljena, oseb-nostna srečanja, srečanja človeka s človekom. Sad ta-kih srečanj je lahko sreča. Šele to je "pravo" sreča-nje. Spomnite se vaših trenutkov sreče. Ali niso večkrat vezani prav na srečanje s kakim človekom?

Pri takšnem srečanju odpadejo vsi gospodje profe-sorji, vsi šefi in predsedniki. Ne more biti visokih in nizkih, bolj ali manj pomembnih. Takrat, ko lahko komu rečeš "ti" in odgovoriš "jaz", ko ni treba gle-dati na to, kaj se pred nekom spodobi, ko se da govo-riti o vsem brez prikrivanja, takrat je srečanje resnič-no.

Biti z nekom kot prijatelj, se pogovarjati, poslušati drug drugega, tako da razumeš več kot morejo pove-dati besede. Pustiti, da se zbližata najina svetova. Ta-ko doživetje ni rezervirano samo za zaljubljenca.



Edinost, sreča, sprava
 Iz nam naj razaj ve vernejs!
 Otroci, kar ima slava,
 Vi naj si v roke sežejo!

Besede same ne zadostujejo, včasih so celo odveč, ko gre za resnično srečanje. Mati lahko iz obraza svojega otroka, ki še ne izgovarja besed, razbere, kaj bi rad povedal. Tudi pri odraslem človeku je izraz obraza dostikrat zgovornejši od besed. Ko besede niso dovolj jasne, takrat spregovori pogled, mimika obraza, kretnja.

Sreča je doživetje, ki se ga ne da opisati z besedami. Lahko sije nekomu z obraza. Lahko se kot blagodejna toplota razliva v človeškem srcu.

Nekje tam, kjer so veselje, dobrota, zvestoba, varnost, ljubezen, mir, resnica, lepota – je tudi sreča. To je morda tudi odgovor na to, zakaj vsako resnično srečanje ne prinese sreče. Smo samo ljudje, ki dostikrat nismo zvesti, ne ljubimo, ne govorimo resnice... Kako naj bo sreča tam, kjer se ne moreta srečati resnica in dobrota.

Ti si moj Gospod, sreče zame ni brez tebe. Ta klic svetopisemskega pisatelja odpira nov pogled na srečo. Izkušnja ga je pripeljala do tega spoznanja. Pozna človekovo hrepenenje po sreči, ki ne bi bila le začasna, trenutna; ki bi v celoti in za vedno izpolnila človekovo prizadevanja in hotenja. Človek sam v svoji majhnosti, nepopolnosti in nebogljenosti ne more priti do nje. Če pa jo za trenutek doseže, spozna, da toni njegova lastna pridobitev, ampak božji dar.

Najgloblje misli o sreči najdemo pri Psalmistu. Sreča v življenju človeka je božji dar. Ta sreča ima naslednja imena: božji blagoslov, božja naklonjenost in božja bližina. Sreča je v tem, da imaš v svoji bližini nekoga, ki te ima rad, te razume, ti daje varnost, ob vsem tem pa te pušča svobodnega.

Bog se na različne načine srečuje s starozaveznim ljudstvom. Z Mojzesom se naprimer sreča v gorečem grmu. Z ostalimi se srečuje po svojih poslancih. Dokončno pa se sreča s človekom v Jezusu. V njem je Bog navzoč za vse ljudi. Kdor Jezusu v svojem življenju sledi, kdor spolnjuje njegovo besedo, je Bogu blizu.

Apostol Jakob pravi o izpolnjevanju božje besede: Kdor pa se poglobi v popolno postavo svobode in ji ostaja zvest, ni pozabljen poslušalec, temveč njen izvr-

ševalec, tak bo srečen v svojem delu.

Kaj pa so Kristusovi blagri drugo kot napovedovanje sreče tistim, ki ravnajo v skladu z Jezusovo besedo. Takšno srečavanje z Jezusom je srečavanje z Očetom.

Po vsem tem bi moral vsak zase najti odgovor o tem, kaj je sreča. Ne pozabimo, da se je treba zanjo truditi. V iskanju sreče se ne smemo zapirati vase, saj se srečamo lahko le z drugim in Drugim. Na pravi poti iskanja smo takrat, kadar se zavedamo svoje povezanosti s tistim, kar nas presega.

Dajmo drug drugemu možnost ponovnega srečevanja, saj bomo samo tako odprli prostor sreči, ki si jo vsi želimo.

P. TONE



Nekaj pregovorov o sreči:

Sreča je, če smeš povedati resnico, ne da bi kdo jokal.

Sreče ne spoznaš z glavo, temveč s srcem.

Sreča je v vas samih.

Vsak srečen človek je lep.

Kdor je nedolžnih rok in čistega srca, ta bo dobil blagospov od Gospoda in srečo od Boga Odrešenika.

Sreča je kakor sonce, kadar je najlepše, zatone.

Sreča leži okrog nas; treba jo je samo pobrati.

Sreča ljudi mnogo prej zlomi kot nesreča.

Sreča je nekaj duhovnega, a ne telesnega: njen izvor je v žrtvi, a ne v užitku, v ljubezni, a ne v uživanju.

Sreča je, če smeš nekomu pomagati tako, da ga ne ponižaš.

SV. CIRIL in METOD MELBOURNE

Fr. Tone Gorjup, O.F.M.,

Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.,

SS. Cyril & Methodius Slovene Mission,

Baraga House, 19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101

Tel.: (03) 853 8118 in (03) 853 7787

Fax : (03) 853 6176

Dom počitka m. Romane – Mother Romana Home
11 – 15 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101

Tel.: (03) 853 1054

V teh dneh bo vse viktorijske Slovence obiskalo že tradicionalno pismo z **VELIKONOČNIM SPOREDOM**, mora pa že zaradi kronike tudi v Misli:

MELBOURNE – Cvetna nedelja (4. aprila): Prva maša ob osmih bo kot običajno v cerkvi, ob desetih pa v lepem vremenu na prostem pri lurški votlini. Obred blagoslova zelenja, oljčnih vejic in butaric pred sveto mašo. – Prav je, da ohranimo staro slovensko navado butaric. Članice Društva sv. Eme bodo tudi letos pripravile lepo število butaric. Delale jih bodo v soboto pred cvetno nedeljo popoldne v razredu Slomškove šole ter so nove pomočnice iskreno dobrodošle. Butarice prodajajo pred glavno mašo, izkupiček pa gre v dobre namene.

Ponedeljek velikega tedna (5. aprila): zvečer ob pol osmih bomo imeli **spokorno pobožnost** kot pripravo na dobro velikonočno spoved, za katero bo prilika takoj po bogoslužju. Želel bi, da bi bilo med nami več posluha za to. Pa število spovedi žalostno upada z izgovorom, da jo zdaj nadomešča v farnih cerkvah skupna odveza pred prazniki. Prilike za osebno spoved je še dovolj, treba je samo malo dobre volje in pravega duha pokore. Prazniki brez zakramenta sprave niso dosti vredni.

Veliki četrtek (8. aprila): večerna maša ob 7.30, pri kateri se spominjamo Kristusove zadnje večerje z apostoli in ustanovitve duhovništva ter presvete Evharistije. Maša je v vsaki cerkvi samo ena. Po bogoslužju prilika za sveto spoved.

Z velikim četrtkom se prične velikonočna tridnevica in če je le mogoče, se udeležimo bogoslužja vseh treh dni. Potem bomo razumeli, kaj nam hoče Cerkev v teh dneh spomina našega odrešenja povedati in tudi praznik Gospodovega vstajenja bo za nas vse bolj doživet in milosti poln.

Veliki petek (9. aprila): dan spomina Odrešenikove

smrti na križu. **Križev pot** bomo molili dopoldne ob enajstih, v lepem vremenu na dvorišču pred lurško votlino. Prilika je tudi za sveto spoved. – Popoldne ob tretji uri bodo v cerkvi pomembni obredi velikega petka: molitve in prošnje, branje pasijona, razkrivanje in češčenje križa ter obhajilo. Po končanem bogoslužju skupni obisk božjega groba v lurški votlini. Prilika za sveto spoved.

Velika sobota (10. aprila): ves dan je prilika za zakrament sprave, samo pokličite patra v Baragovem domu. Obrede velikonočne vigilijske bomo pričeli zvečer ob osmih, v lepem vremenu seveda na prostem pred lurško votlino. Blagoslov novega ognja in velikonočne sveče, slovesna hvalnica, branje beril in obnovitev krstnih obljub. Sledi maša velikonočne vigilijske, tej pa naš slovenski običaj **VSTAJENJA**. Procesija s kipom vstalega Zveličarja in Najsvetejšim, nato blagoslov z Najsvetejšim. Sledi **blagoslov velikonočnih jedil**. Kdor želi odnesti domov na novo blagoslovljeno vodo, naj prinese s seboj stekleničko!

Velika nedelja (11. aprila): naše središče vam nudi na razpolago tri svete maše: ob osmih, ob desetih in ob petih popoldne. V lepem vremenu bo pri votlini na prostem **deseta slovesna maša**. Pred vsako mašo je prilika za sveto spoved, po vsaki pa tudi še **blagoslov velikonočnih jedil**.

Velikonočni ponedeljek (12. aprila): maši kot ob nedeljah, ob osmih in ob desetih. Spovedovanje pred pričetkom vsake maše.

Glede udeležbe pri bogoslužju velikonočne vigilijske na velikosobotni večer na prostem ter desete maše velikonočne nedelje, naj zopet izrečem iskreno prošnjo: kdor pride, naj res pride in sodeluje. Postajanje za cerkvijo in glasnen razgovor ni znak udeležbe. Dostojno vedenje je najmanj, kar smemo pričakovati od vsakega, ki pride k bogoslužju.

Priliko za velikonočno spoved v domačem jeziku imajo rojaki še na nekaterih drugih krajih velikega Melbourn oz. Viktorije:

ST. ALBANS in okolica: slovensko spovedovanje bo v sredo velikega tedna (7. aprila) od šestih do pol osmih (7.30) v cerkvi Srca Jezusovega, kjer se na drugo nedeljo v mesecu zbiramo ob petih popoldne k slovenski masi. Tako bo tu redna slovenska maša tudi ravno na **velikonočno nedeljo popoldne**. Po maši bo tudi blagoslov velikonočnih jedil, če ne boste prinesli v Kew na soboto zvečer.

SPRINGVALE in okolica: prilika za slovensko spoved bo v cerkvi sv. Jožefa v torek velikega tedna (6. aprila) ob 6 do 7 ure zvečer.

NORTH ALTONA in okolica: slovenski duhovnik

bo spovedoval v cerkvi sv. Leona Velikega v torek velikega tedna (6. aprila) od 6 do 7 ure zvečer.

GEELONG in okolica: Slovenska velikonočna spoved bo na veliki petek (9. aprila) pri Sv. Družini v Bellparku. Ker je cerkev ta čas običajno zasedena, spovedujemo v župnišču poleg cerkve. Čas spovedovanja je od šestih do sedmih zvečer. — Naj geelongške rojake spomnim, da bo redna slovenska maša tudi na samo velikonočno nedeljo ob 11.30. Po maši bo tudi **blagoslov velikonočnih jedil**.

MORWELL, Gippsland, z okolico: Namesto na četrto nedeljo v aprilu, bomo imeli redno slovensko mašo **na cvetno nedeljo zvečer ob sedmih**. Prilika za velikonočno spoved v slovenskem jeziku bo od šestih do začetka maše. Cerkev Srca Jezusovega. Povejte se drugim, ki morda nimajo Misli.

WODONGA—ALBURY z okolico: Prilika za slovensko velikonočno spoved bo zopet združena s farno spokorno pobožnostjo in pripravo na spoved, **na veliko sredo (7. aprila) ob 7.30 zvečer**, cerkev Srca Jezusovega, Wodonga. Povejte še drugim, ki niso naročeni na Misli! — Slovenski duhovnik se potrudi in naredi toliko kilometrov do vas — potrudite se tudi vi in izrabite njegov obisk za svojo duhovno pripravo na velikonočne praznike!



Rojake, ki jih dosežejo zračni valovi melbournskih slovenskih radijskih oddaj, sporočam, da bo velikonočna oddaja na 3EA na veliko soboto (10. aprila) zjutraj od 7 do 7.45. Seveda bo imel p. Toni predvelikonočne misli že tudi v sredo velikega tedna (7. aprila), ko ima na 3EA svojih rednih pet minut premišljevanja. Na 3ZZZ pa bo velikonočni spored v priredbi verskega središča na sredo po veliki noči (14. aprila) od sedmih do osmih zvečer. Prisluhnite duhovnim mislim in domačim velikonočnim melodijam, ki so tako lepe za naše uho! Hvaležni moramo biti Bogu, da jih moremo poslušati tako daleč od rodnega doma.

Naj se na tem mestu že vnaprej zahvalim vsem, ki nam bodo ob pripravah na praznike priskočili na pomoč, zlasti s čiščenjem v cerkvi in okrog cerkve ter ob pripravah za bogoslužje na prostem pri votlini. Posebno ob praznikih se pozna, da ni sestrskih pridnih rok. Vsaka pomoč je zelo dobrodošla.

+ Poroki moram v tem času omeniti dve: Dne 27. februarja sta si v naši cerkvi obljubila zakonsko zvestobo **Denise Štolfa** in **Mark DeMarchi**, oba rojena v Avstraliji. Nevesta je iz družine Alojza in Amelije (mama je uslužbena v našem Domu počitka m. Romane), rojena v Coburgu in krščena pri nas. Ženin pa je bil rojen v Williamstownu in krščen v Ascot Vale, za spoved in prvo obhajilo ter birmo pa sem ga pripravil zdaj pred poroko.

Dne 20. marca pa sta stopila pred naš oltar **Janez Jernejčič** in **Elizabeth Horvat**, oba rojena v Avstraliji iz znanih slovenskih družin. Ženinovi starsi so Slavko in Marija, oba Notranjca, zdaj v Heidelbergu, nevestini pa Ivan (po prihodu v Avstralijo v Baragovem domu) in Ana (oba Prekmurca) iz Macleoda.

Obema paroma želimo vse božje blagoslove na življenjsko pot.

+ Krste moram omeniti štiri: Dne 21. marca je bila pri našem krstnem kamnu krščena **Ashley Louise**, prvorojenka v družini Russella Johna **Fewster** in Monike Zalke r. Sosič. Z njo so prišli iz East Doncastera.

V farni cerkvi sv. Petra in Pavla, East Doncaster, pa je bil isti dan krščen **Mitchell John**, novi član družine Russella **Rutherford** in Janike r. Škofic.

Anton Max bo ime prirastku družine **Pizzey**. Oče je Mark Wayne, mati pa Mary r. Vidmajer, živijo pa v Coburgu. Krščen je bil pri nas 14. marca.

Dne 20. marca je krstna voda v naši cerkvi oblila **Karo Sinead**. Prinesli so jo od St. Helena. Očetovo ime je Wayne **Fergeus**, mati pa je Helena r. Oppelt.

Vsem družinam naše čestitke, novokrščencem pa vse naše dobre želje!

+ Dne 2. marca je umrl v Melbourneu zlasti med Jadranci dobro poznani **IVAN ISKRA**. Že nekaj časa se je zdravil, a tumor je končno zahteval svojo žrtev. Njegova zadnja postaja je bil John Fawcner Hospital (prej Sacred Heart Hospital) v Morelandu. Pokojnik je bil rojen 22. decembra 1933 v Novokračini pri Ilirski Bistrici. V Avstralijo je prišel na ladji "Sydney" leta 1957. V marcu 1962 se je v kapelici Baragovega doma v Kew poročil z Branko Iskra, in zdaj poleg nje zapušča tudi hčerki Tanjo por. Larocca in Sandro por. Mrak, kakor tudi brata Milana z družino, doma pa še dve sestri in dva brata. Rožni venec ob odprti krsti smo zmolili v sredo 3. marca proti večeru v kapeli Tobin Bros. pogrebnega zavoda v Flemingtonu ob lepi udeležbi znancev. Še več rojakov je prišlo naslednji dan k pogrebni maši v farni cerkvi sv. Petra, East Keilor, kateri je sledil pogreb na keilorsko pokopališče, kjer bo pokojni Ivan čakal vstajenja. Sožalje domačim ob težki izgubi.

Klical me je Peter, litvanskega rodu, pri katerem

je v Ormondu dolga leta stanoval naš samski rojak VALENTIN BREZ. V nedeljo 14. marca mu je prišel policaj povedat, da je ponoči umrl v Alfred Hospitalu. V tednu pogreba bi moral na operacijo arterije, a dobil je napad ter je bil predčasno prepeljan v bolnišnico, pa žal še prepozno. Sporočili smo sorodnikom – ima sestro Frančiško v Trstu in brata Valerija v Sloveniji, nečaku Zdravku v Portorožu pa je dal pokojnik ob nedavnem obisku v domovini naše Misli. Tako je dobil našo telefonsko številko in me je nekajkrat klical, da smo vse uredili po želji. V sredo 24. marca smo v naši cerkvi ob odprti krsti zmolili rožni venec za pokoj Valentinove duše, naslednji dan pa je bila pogrebna maša, po kateri smo spremili pokojnikove zemske ostanke v Springvale k upepelitvi. Pepel bo poslan domov in bo pokopan na domačem pokopališču ob ostalih članih družine. – Pokojni Valentin je bil rojen 27. novembra 1929, Puče (župnija Šmarje pri Kopru). V Avstralijo je emigriral leta 1963. Spominjam se ga, ko je živel še pri Vekarjevih v Hawthornu. Bil je mirnega značaja in bolj sam zase, v družbo, tudi slovensko, ni rad zahajal. Naročnik Misli pa je bil od prihoda v Avstralijo. Naj v miru počiva v domači zemlji!

V bolnišnici v West Footscrayu je 18. marca zaključil svoje zemsko potovanje IVAN VALETIČ. Po več srčnih napadih mu niso mogli več pomagati. Pokojnik je bil rojen 1. junija v Munah v Istri, njegova žena Marija Ladič, s katero se je poročil leta 1953 na Reki, pa je doma iz Staroda. Leto kasneje sta z dojenčkom Viljemom emigrirala v Avstralijo, kjer se jima je rodila se hči Rozi. Valetičevi so živeli zadnjih sedem let v kraju Werribee blizu Melbournea. Tam je bila v ponedeljek 22. marca opravljena pogrebna maša, sledil ji je pogreb v North Altonu, kjer je bilo truplo upepeljeno. Sožalje Valetičevi družini, pokojnemu Ivanu pa večni pokoj!

Opozorjen sem bil, da v MISLIH se ni bilo nič o pokojnem ANTONU SMRDELU, ki je nedavno umrl v melbournskem okraju Reservoir. Ker je žena holandskega rodu, mi ni nihče domačih poročal. Pokojnik je umrl 19. januarja letos nenadoma, zadet od kapi. Po molitvah v pogrebem zavodu so ga pokopali na novem delu fawknarskega pokopališča. Pokojnikov rojstni kraj je Petelinje pri Pivki, kjer je bil rojen 10. junija 1941. V Avstralijo je prišel leta 1960 in se štiri leta kasneje poročil z Jennie Costmeyer, holandskega rodu. Ob smrti jo je zapustil s tremi otroki. Družini naše sožalje, pokojniku pa molitve za večni mir!

+ Na nekajtedenski turneji po Avstraliji so se KAMNISKI KOLEDNIKI z igralcem Tonetom Gogalo in dvema spremljevalcema Izseljenske Matice, tajnikom Janezom Roglom in urednikom Rodne grude Jožetom Prešernom oglasili tudi pri nas v Melbourneu. Poleg nastopov po društvih so 14. marca peli v naši cerkvi pri deseti maši, po maši pa navdušenim poslušalcem priredili tudi koncert v dvorani pod cerkvijo. Bariton Janeza Majcenoviča in bas Roka Lapa ne bi zvenela tako polno, če bi manjkale alpsko obarvane melodije citer, na katere je igral Tomaž Plahutnik. Odlomki iz del Linharta, Preserna, Jurčiča in Cankarja v izvedbi Toneta Gogala pa so pesmi povezovali v celoto. Pesem Kolednikov bi morda še pred nekaj leti v srcih naših rojakov budila le otožne spomine na domovino, zdaj pa je krepila njihov ponos in zavest, da prihajajo iz svobodne dežele, kjer sta bila skozi stoletja najmočnejše orožje pesem in pisana beseda. Da ta pesem in beseda, čeprav daleč od doma, še ne bo umrla, so pokazali tudi naši tukaj rojeni mladi, ki so na tem koncertu nastopili skupaj z gosti.

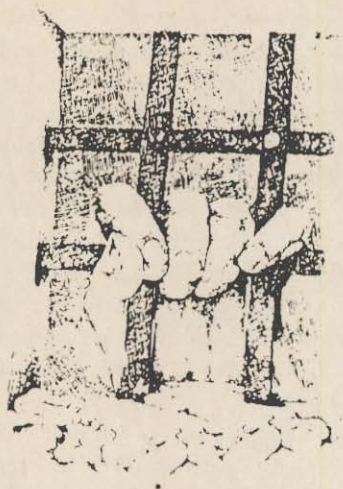
Vstopnine naš koncert ni imel, prostovoljnih prispevkov pri vходу pa smo za naše nastopajoče goste iz Slovenije nabrali lepo vsoto 1.020 dolarjev. Zahvala udeležencem!

+ Na 4. postno nedeljo, 21. marca, smo med deseto mašo blagoslovili novi križev pot, ki je zamenjal starega manjšega. Dobili smo ga iz Sydneya, kjer je slovenska cerkev lani dobila novega izpod umetniške roke zdaj že pokojnega Cveta Mejača. Tega je prenovil Bernard Zidar iz Traralgona, Jože Golenko pa ga je namestil. Zahvala obema, najbolj pa zahvala sydney-skemu misijonu, ki nam ga je odstopil. Po velikosti in umirjeni barvi so postaje kot nalašč za našo cerkev.

+ Na isto nedeljo smo pozdravili v svoji sredi gospoda ALJAŽA GOSNARJA, odpravnika poslov Republike Slovenije, ki ima dolžnost v Canberri urediti vse potrebno za otvoritev veleposlaništva. Prišel je v Melbourne s svojo soprogo Andrejo in hčerko Anko, da se prvič sreča s predstavniki naše skupnosti, kar je bilo v soboto 13. marca v prostorih Slovenijales. V nedeljo dopoldne pa so bili Gosnarjevi med nami, ostali tu po maši na kosilu upokojujencev v dvorani ter si ogledali naše središče.

+ Na prošnjo Jadrana smo imeli v nedeljo 21. marca mašo pri kapelici sv. Jožefa ob lepi udeležbi. Zahvala za nabirko (269.50 dol.), ki smo jo namenili k vsoti za ureditev skupnih grobov. P. BAZILIJ

MOJE CELICE



(KRIŽ IN CERKVICA)

Moja celica se je obogatila s križem, ki me bo spremljal v samoti, žalosti in veselju. Pred njim bom izpovedoval svoje gorje. K njegovim nogam bom polagal svoje prošnje. Nadel si ga bom na rame, saj je rekel Kristus: "Kdor hoče iti za menoj, naj vzame križ na svoje rame in naj hodi za menoj!" Morda bodo stopinje težke, morda se bom opotekal, toda stopal bom za Njim, tudi na Kalvarijo.

Na drugi strani sem narisal livško cerkvico. Z naglimi potezami sem začrtal zvonik in lipo ob njem, desni podaljšek strehe in okoliški zid. Kar vesel sem je bil. Vse sem znal na pamet, saj sem jo doma večkrat narisal z oljnatimi barvami v majhnem in velikem formatu. Skoraj šest let sem stopal vanjo. Tu sem preživel svoja mladostna duhovniška leta. Postala je moja prijateljica. Zato smo jo okrasili. Med njenimi stenami so zadonele nove orgle, živahni glasovi mladinskega zbora in pesmi, ki so jih od tedna do tedna prepevali odrasli pevci. Koliko lepih ur sem prebil v njej! Spomnil sem se prvega srečanja s svojim cerkovnikom Lovrinom. Po sprejemu 8. aprila 1943 mi je v zakristiji rekel: "Gospod, ne vem, kako bo! Burja je danes. Slabo znamenje!"

Kadarkoli so prišli hudi trenutki, me je opozarjal: "Gospod, ali vam nisem rekel, da bo burja!?"

In zdaj je najhujša burja odpihnila mene, cerkvica pa je ostala prazna.

Slika na steni mi je govorila. Videl sem otroke, dekleta in fante, očete in matere. Tu sem imel zanje stanovske govore. Radi so poslušali. Nekateri so prihajali tudi kot farizeji, ker so me skušali ujeti v besedi. Iz zaslišanj sem spoznal, da so poročali o mojih pridigah.

V spomin se je prikradla nepozabna slika. Božič 1944. Cerkvica je bila polna ljudi. Vsi so prišli polni upanja in veselja. Prepričani so bili, da na Gospodovo rojstvo ne bo streljanja. Zbrano so poslušali pridigo in božične pesmi. Nikomur se ni mudilo domov. Komaj so se odprla vrata in so se ljudje usuli iz cerkve, je v bližini zaregljala nemška strojnica. Razbežali so se po hišah. V cerkvi sva ostala sama s cerkovnikom Lovrinom. Nenadoma so se odprla cerkvena vrata in vstopil je vojak v

NAŠE NABIRKE

BERNARDOVEMU
TISKOVNEMU SKLADU
ZA NAŠE "MISLI":

\$50.— Jože Potočnik; \$49.— Gverino Gregorič; \$40.— N. N., Maria dr. Lambrineas, Jože Štemberger, Vili Mrdjen, Valerija Pančur; \$39.— Terezija Ferencz; \$30.— Dr. Mark Coby, Franc Podobnik; \$27.21 Dr. Edi Gobec (ZDA); \$24.— Marija Verko; \$22.— Karl Holvet, Stanko Vrankar, Roman Zrim; \$20.— Anton Brne, Pavla Marinovich, Tomaž Možina, Franc Danev, Janez Virant, Franc Rozman, Marta Aberšek, Karolina Pečnik, NN, E.; \$15.— Franc in Antonija Šabec, Kristina Varsavsky, Terezija Smolič; \$12.— Stanislav Bele, Franc Palčič; \$11.— Franc Petek; \$10.— Anica Mukavec, John DeMajnik, Jože Cetin, Jožef Klement, Marija Novak, Ana Lešnjak, Igor Gerdien, Ferdy Jelerčič, Milena Baetz, Franc Magdič, Jožica Plaznik, Albin Žarn, Marjan Perič, Maksimilijan Brunčič, Emil Fink, Frederick Nemec, Štefi Valentan, Ivan Žele, Veronika Robar, Zorina Mavrič, Justina Glajnarič, Agnes Tuš, Jakob Urbančič, Franc Male, Ivan Cetin, Albina Šinigoj, Olga Todorovski, Frank Frigula, Frank Bresnik, Marija Valenčič, Marija Kosi, Helena Berkopec, Ana Horvat, Herman Muster, Frank Plesničar, Maria Slokar, Daniela Slavez, Terezija Černjak, Jože Lapuh, Bernard Zidar, Franc Rolih, Marija Cvetko, Alojz Butinar, Justina Ciobaca, Rafael Koren, Frances Klun, Ivan Kovačič, Marta Stoklas, Ida Migliacci, Ignac Kalister, Pavel Trček, Dora Srebroff, Hermina Koroša, Alojz Ličen, Anton Valher, Jože Košorok, Bojana Penko, Ivanka Bratoš, Anton Jesenko, Antonija Stanson, Ivanka Smrdel, Marjanca Skubic, Ana Paulin, Frances Anžin, Vlasta Klemenčič, Vera Škraba, Danila Štolfa, Anica Pegan, Otto Balič, Ivan Nadoh, Ivanka Dodich, Franc Žužek, Miha Vadnjal, Leopold Müller, Ana Kakša, Elizabeth Vajdič, Jože Prinčič, Maria Zamberi, Venčeslav Ogrizek, Janez Kucler, Jože Juraja, Anton Šajn, Josipa Kuneč, Herman Šarkan, Petrina Pavlič,

Filip Tomažič, Andrej Udovič; \$9.— Marija Valenčič; \$7.— Frank Krainz, Sylvia Goetzl; \$5.— Pavel Zavrl, Karl Horvat, Milan Gorišek, Janez Primožič, AnaMaria Zver, Majda Skubla, Franc Žerial, Ana Lipovnik, Janez Mohorko, Karolina Čargo, Ivan Stanič, Zora Pace, Marija Frank, Marija Beljan, Meri Puž, Nikolaj Bric, Boris Topolovec, Marija Spornjak, Alojzij Golja, Karl Može, Anna Dranginis, Jana Čeh, Matilda Martinčič, Jože Brodnik, Rozalija Cenčič, Ivan Deželak, Justi Mrak, Franc Križman, Ivanka Hrvatin, Vida Končina, Olga Meziniec, Stane Tomšič, Drago Grlj; \$4.— Ivan Golob; \$2.— John Vidmar, Marija Telich, Anton Brne, Danilo Mršnik, Marta Krenoš, Louise Isler, France Božič, Jadranka Rutar, Janez Rogl, Jože Rakar, Kristina Hrvatin, Leopold Matelič, Stane Golčman; \$1.— Martin Pečak.

ZA MISIJONE IN NAŠE

POSINOVLJENE MISIJONARJE:

\$50.— N.N.(SA); \$40.— Pavla in George Marinovich, N.N.(Vic.) za lačne; \$20.— Franc Danev, Tinka Urh; \$15.— Marija Oražem (za lačne v Afriki); \$10.— Nada Slavec (za uboge).

ZA LAČNE SIROTE

MATERE TEREZIJE:

\$50.— Valerija Pančur; \$40.— Mila Vadrjal; \$25.— Anna Dranginis; \$20.— Milka Iskra (namesto rož na grob Ivanu Iskra); \$10.— Ivanka Jaušovec, Anica Klekar.

ZA OBNOVO

ROMARSKEGA DOMA

NA SVETI GORI:

\$20.— Slavica Pertot.

DOBROTNIKOM BOG STOTERO POVRNI!



nemški uniformi. Puško je držal v desni roki. Okovani čevlji so udarjali ob tlak. Sredi cerkve se je ustavil. S cerkovnikom sva mislila, da bo pregledal vse kote. Zmotila sva se. Vojak je sredi cerkve pokleknil, naslonil puško na rame in sklenil roke k molitvi. Zagledal se je v jaslice na levem oltarju. Molil je. Z Lovrinom sva se spogledala in obema so prišle solze v oči. Vojak je klečal kot otrok.

Bil je Čeh. Nasilno so ga vtaknili v vojaško suknjo. Spomnil se je, da je božič. Ne glede na nevarnost se je oddaljil od svoje čete in prišel v cerkev. Spomnil se je otrok in žene. Zanje je molil.

Ko sem gledal cerkvico na steni, se mi je zdelo, da ga vidim. Videl sem tudi njegovo vero in zaupanje.

Nekega dne je paznik Ručna opazil mojo cerkvico. Mrko je pogledal na steno.

“Kaj pa je to?” je vprašal.

“Cerkvica, livška cerkvica,” sem mu nedolžno odgovoril.

“Tega pa ne bi smeli narediti,” me je pokaral. “Kaj poreče kapetan, če bo to videl! To morate zbrisati, ne zbrisati, zdrsati morate!”

PAJKI

VSE gospodinje sovražijo pajke. Povsod jih preganjajo. Le mlade gospodične jih spoštujejo in nosijo narejene pajke na jopicah in bluzah, ker so prepričane, da jim pajki prinesejo srečo ali vsaj ženina.

Tudi meni so bili pajki včasih nadlega, nepotrebna bitja, skratka “golazen”. V tolminskem bunkerju pa so mi postali prijatelji. Delali so mi družbo. Marsikatera ura mi je prej minila, ko sem jih opazoval.

V šoli mi niso povedali, da ima pajek osem oči. S temi očmi so tudi mene gledali. Gotovo sem se jim smilil.

V podolgovatem oknu so spletli svoje mreže. Zanje je bil pripraven prostor. Med križi so stkali svoje nitke. In kako spretno! Stari in mladi, veliki in majhni so pridno delali od jutra do večera. Največji med njimi se mi je zdel kot kralj v vsem tem kraljestvu mrež. Njegove nitke so se mi zdele močnejše. Prav ob zidu si je napravil okroglo skrivališče, od koder je opazoval svoje bojno polje. Če se je kakšna mušica pomotoma zaletela v njegovo mrežo in jo stresla, je planil iz skrivališča, se za trenutek ustavil, švignil s svojimi očmi po nitkah, in ko je videl, da ni žrtev, se je ritenski umaknil. Vse drugače pa je bilo, če se je muha ujela na njegovih lepljivih nitkah. Stresla je mrežo, njena krila so zabrnela, pajek pa je kot blisk planil k njej. Iz zadka je spuščal nitko, jo z nogami ovijal okrog muhe in ji v hipu onemogočil gibanje. Njegove noge so krilile na vse strani. Ni nehal, dokler ni imel pred seboj klobčiča, v katerem je bila njegova žrtev, njegov plen. Odščipnil je nitko, na kateri je visela, jo prijel z eno nogo in jo nesel v bližino svojega skrivališča. Tam jo je pritrdil na mrežo. Nato se je umaknil v svoje skrivališče, se nekoliko odpočil in se pripravil na gostijo. Potem se je zopet približal muhi, jo prerezal s svojimi kleščicami in srkal iz nje življenjski sok. To je napravil večkrat, dokler ni popolnoma izsesal iz nje vse, kar je bilo užitnega.

Včasih sem ga podražil. Smrekove iglice sem mu metal na mrežo. Nekatere so se prilepile in zabingljale na nitki. Vsakokrat je planil iz skrivališča in se pogнал proti iglicam. Žalosten in gotovo jezen je spoznal, da ni nič zanj. S počasnimi koraki se je umaknil.

Zelo zanimivi so bili njegovi večerni obhodi. Kot skrben gospodar

ali čuječa straža se je prikazal iz svojega zavetja, ko se je delal mrak. Sprehajal se je po nitkah, jih potresal in ogledoval. Kjerkoli je našel nesnago, odvečne predmete ali izpit, prazen plen, je s svojimi škarjicami odščipnil in spustil na tla. Skratka, očistil je vso mrežo, da je bila novo bojno polje za naslednji dan. Vse nitke, ki so bile potrgane, je odstranil in spletel nove. Gibčno se je spuščal na tla, pritrdil nitko in jo vlekel za sabo. Z nogami je nekoliko zakrilil in že se je spojila z ostalimi.

To delo je opravil vsak večer.

"Izpraševanje vesti!" sem si mislil. Koliko nitk, ki nas povezujejo z Bogom in ljudmi, potrgamo čez dan! Zvečer se pa nič ne zmenimo, da bi jih obnovili. In naše življenje postaja raztrgana mreža.

ODPRTA VRATA

NEKE nedelje je Ručna kot ponavadi potegnil zapahe, odprl vrata in z glavo namignil, naj nesem posodo na stranišče. Z dolgimi koraki se je sprehajal po hodniku in potrpežljivo čakal, da se vrnem. Priprl je vrata in odklepal sosednji bunker. Vedel sem, da sem dobil sosede. Slišal sem ženske glasove. Starko, ki je vzdihovala in jadikovala, in dekle, ki se je pogumno pogovarjala s paznikom. Obe sta odšli po stopnicah. Ručna je previdno stopal za njima.

"Ali bomo dolgo tukaj?" je vprašala starka, ko sta se vrnili.

"Jaz ne vem nič!" je odločno odgovoril paznik in zaloputnil vrata.

Odšel je.

Moja vrata so ostala odprta, nezapahnjena. Sam sebi nisem mogel verjeti.

Paznik je nekaj časa šaril po sobi nad mano, nato je vzel menazhke in odšel v zapore po "kavo".

"Zdaj je čas!" mi je nekaj reklo. "Zdaj lahko zbežiš! Nikogar ni v hiši. Preden se Ručna vrne, si čez Sočo. Nato si takoj v grmovju in v nekaj urah v Benečiji."

Srce mi je začelo močno utripati. Stal sem pri vratih in jih tihceno odpiral.

"Nikar!" me je svaril drugi glas. "Za tabo pošljejo policijske pse, ujeli te bodo. In na meji te lahko ustrelijo! Kaj pa domači? Nad njimi se bodo maščevali!"

Začel sem samogovor.

"Ali je Ručna res pozabil? Morda pa je le past. Kaj če me kdo čaka za hišo!? In kam naj bi bežal!? Kosmat sem. Mimo vojašnic ne bi smel, ker bi zasumili, da sem jetnik. Po cesti pod Gradom je pot predolga, da bi mogel do Soče. In če je Soča narasla? Lahko me spodnese in uto-nem! Nič! Naj bo, kar hoče! Če sem prestal najhujše mesece, bom pa še te!"

Bliskoma so mi švigale misli po glavi.

Zaslišal sem kašelj. Spomnil sem se svojih sosed.

Želel sem ju videti in potolažiti. Odprl sem vrata, stopil do sosednjega bunkerja in pokukal skozi lino v vratih.

"Odkor sta?" sem vprašal.

Dekle je prišlo bliže: "Logje in Robedišče. Pa vi?"

"Župnik z Livka."

"Aaa!" se je začudila. "In koliko časa ste tukaj?"

"Pet mesecev."

"Pet meseceev!" je zateglo ponovila in se prijela za glavo.

"Zakaj pa so vaju zaprli?"

PETERLETOVA VRNITEV NA OBLAST

Že pred volitvami, gotovo pa po sporočilu o njihovem izidu, je Drnovšek vedel, da brez Peterleta nove vlade ne bo in tudi biti ne more. Ne zaradi kakih osebnih simpatij, temveč zaradi notranjega ustroja slovenskega političnega prostora: liberalna in krščanska demokracija se oblikujeta — to domnevo so pretekle volitve vendarle potrdile — v gonilni družbenopolitični sili na Slovenskem.

Brez sodelovanja ene ali druge stranke v vladi ni politične uravnovešenosti. Zato je bil Peterletov povratak potrjen že takrat, ko je bila javnost obveščena o volilnem uspehu Krščanskih demokratov (čeprav so bila pričakovanja večja). Kajti samo Liberalni in Krščanski demokrati so na volitvah pridobili glasove (če odmislimo Nacionalno stranko), vsi drugi — od bledih pre-



Naklo pri Kranju

noviteljev do "državotvornih" demokratov — pa so doživeli bolj ali manj dramatični poraz.

Prav v tem dejstvu ima nesomerna koalicija, s katero je Drnovšek presenetil javnost, svojo izrazito utemeljitev. Da je Peterle nasledil zunanjega ministra (Rupla, op. ur.), ki je povzročil svojčas padec njegove vlade, je ironija, ki je tako zgodovinska, kakor je zgodovinska pravkar pričeta politična usmeritev Slovenije.

Obstaja struja, ki meni, da so Krščanski demokrati storili usodno napako ob vstopu v Drnovškovo vladno. Osebnostno menim, da bi bila usodna napaka, zamuditi priložnost za sooblikovanje državne politike, ekonomije, kulture, znanosti itd. Res pretijo nevarnosti, vendar jih je mogoče premagati, če politična stranka to možnost tudi ima.

PETER MILLONIG
v celovški "Nedelji",
7. februarja 93.

"Veliko ljudi je zbežalo čez mejo. Tiste, ki so ostali, so pa zaprli."

Tudi starka se je približala lini. Videl sem izpit in uvel obraz, okrog oči pa vse rdeče od solz.

Skočil sem v svoj bunker in jima prinesel bonbone.

"Skrijta in ne povejta, da sem vama dal!"

Zaslišal sem korake. Ručna se je vračal. Planil sem v celico in priprl vrata za seboj.

Paznik je štorkljal po stopnicah in nekaj brundal. Njegovi škornji so votlo odmevali.

Najprej je dal zajtrk sosedama, nato se je približal mojim vratom. Zaman je vlekel zapahe. Tudi ključek v žabici se ni hotel obrniti. Končno se je zavedel, da so vrata odprta. Potegnil jih je in z velikimi očmi pogledal v celico, ali sem še notri. Kako mu je odleglo! Spoznal sem, da ni bila past. Mož je pozabil.

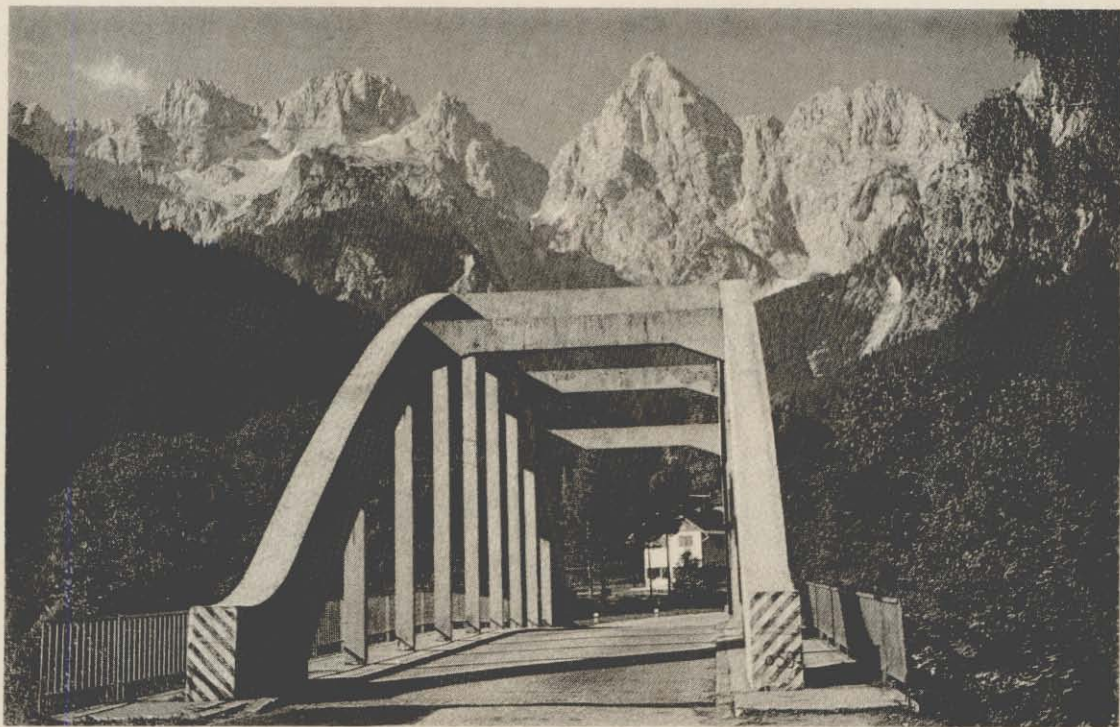
"Vrata so bila odprta," sem ga prijazno opomnil.

"Ne, ne!" je prepričeval samega sebe in stresal z glavo. Bil je v hudi zagredi. Strah ga je bilo. Kaj bi z njim napravil kapetan, če bi bil jaz zbežal!? Gotovo bi njega zaprl v bunker.

Z veliko prijaznostjo mi je izročil menažko in me hvaležno pogledal. V tistem pogledu je bilo celo nekaj spoštovanja.

Odprta vrata so me nekoliko vznemirila, srečanje z jetnicama pa mi je prineslo uteho in tolažbo. Njima morda še bolj, ker sta spoznali, da je mogoče preživeti tudi več mesecev med temi zidovi in ostati živ. Njima, ki sta bili komaj odtrgani od doma, bo moj skromni dar pomenil nekaj več; mene pa je tolažila zavest, da sem tudi med temi zidovi mogel napraviti vsaj trohico dobrega.

/Nadaljevanje prih./



Martuljek

SEDMI MAREC bo ostal rojakom v Južni Avstraliji v neizbrisnem spominu. Na naši celini je gostovala skupina iz Slovenije z imenom KOLEDNIKI, doma iz Kamnika. V spored nastopov so uvrstili tudi slovensko skupnost pri verskem središču. Za to priložnost se je zbralo izredno veliko rojakov, celo od Renmarka do Port Lincolna, od koder so prišli Francovi. Razveseljivo je bilo videti toliko mladih; in s kakšnim zanimanjem so spremljali mašo, med katero so peli Koledniki.

Po masi je bil kar v cerkvi koncert sakralne glasbe. Pesmi, ki so jih peli ob spremljavi citer, so bile skrbno izbrane iz zakladnice slovenske verske glasbe. Nastop je dobil pečat globoko vernih izvajalcev. Vsi prisotni so ocenili prireditev kot eno najlepših, res umetniških in pristrčnih. Gotovo je k temu pripomogel tudi sam prostor. Takega občutka ne more nuditi nobena dvorana, pa naj bo še tako lepa, moderna in akustična. Mnogo rojakov je imelo roso oko. Nekateri so bili na koncertu v soboto zvečer, a jih ni gnilo. Zamisel koncerta v verskem središču je bila na začetku ovirana, vendar so izvajalci poudarili, da koncert v cerkvi bo ne glede na ovire. Saj bi bili krivični, da ne bi nudili izbranega petja tudi tistim, ki iz kakršnega koli vzroka ne hodijo na društva. Menim, da je nesmiselno izvajati kakršen koli monopol, pač pa s tako edinstveno prilikom razveseliti čim več rojakov.

Pa tudi sprejem je bil na kulturni višini. Nastopajoče kot spremljevalce (SIM) smo pozdravili s šopki avstralskih protej, ki so jim jih izročili Filip Ivančič, Julija Ivančič in Olivija Kreševič. Po končanem koncertu pa so nastopajoči dobili v spomin še knjigo "Južna Avstralija" s številnimi slikami naših naravnih lepot.

Po koncertu smo odšli v dvoranico, kjer so naše gospodinje pripravile narezek in razne slaščice. Tu smo ob naših gostih nadaljevali z veseljem in znaki hvalečnosti za vse, kar so nam nudili s svojo pesmijo. Upati smemo, da bo tudi Svetovni slovenski kongres pripravil kako turnejo, kot je bila ta koledniška. Saj kulturnih utrinkov med izseljenci ni nikoli dovolj. Morda jim bo le uspelo zbuditi v srcih zavest slovenski pripradnosti in tudi vernosti. Ambasadorji prejšnjih let so delali ravno nasprotno. Tolažimo se, da je bil pač tak režim. Vendar uničevati v bratovem

SVETA DRUŽINA ADELAIDE

*Fr. Janez Tretjak, O. F. M.,
Holy Family Slovene Mission,
51 Young Ave, W. Hindmarsh, S. A., 5007
(P. O. Box 479, Welland, S. A., 5007)
Tel.: (8) 346 9674 – Fax: (8) 346 3487*

srcu, kar je sveto in slovensko, je greh, ki nosi posledice...

Razveseljav dogodek je bil tudi 14. marca, ko je med mašo krstna voda oblila **Danijela Patricka Sintiča**. Starši so Stanka in Slavko Sintič, botrovala pa sta Pavla Selan in sin Marko. Staršem iskrene čestitke, novokrščencu pa zdravja in božjega varstva v življenju. Tako je naša skupnost zopet potrjena v rasti.

Velikonočni spored bodo rojaki v Južni Avstraliji dobili v Oznanilih za cvetno nedeljo.

Rojake v Milduri in Berriju bom obiskal v mesecu maju.

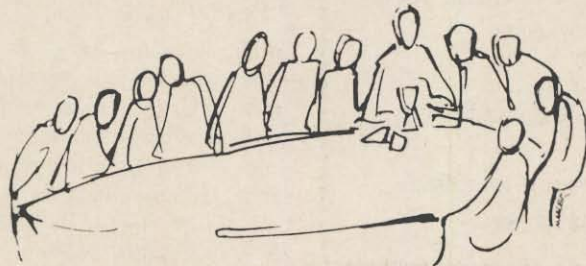
Rojaki v Perthu pa bodo dobili obisk na drugo nedeljo po veliki noči: Slovenska maša bo 25. aprila in 2. maja kot običajno v Osborne Parku. Ob delavnikih pa bom obiskal grobove pokojnih rojakov in seveda tudi vse bolnike ter po njih želji tudi na njih domovih maševal. Potrebno je, da se pogovorite s člani odbora tamkajšnje slovenske verske skupnosti.

Verouk za prvoobhajance je vsako tretjo soboto v mesecu, za birmance pa vsako četrto soboto v mesecu in sicer dopoldne od 11 – 12 ure v naši knjižnici. Priprava na prvo obhajilo bo dve leti, za birmo verjetno več.

Na velikonočno nedeljo bo slovenska radijska oddaja v priredbi našega verskega središča.

Vsem rojakom, tudi v Berriju, Milduri, Perthu in drugih krajih Južne in Zpadne Avstralije želim blagoslovljene velikonočne praznike, napolnjene z notranjim mirom!

P. JANEZ



Z VSEH VETROV

PAPEŽ JANEZ PAVEL II. je pred molitvijo anglevega češčenja v nedeljo 7. marca prisotne romarje in svetovno javnost znova opozoril na tragična dogajanja v Bosni in Hercegovini, kakor je tudi svojo postno misel usmeril na spoštovanje človekovih pravic, ki predpostavlja upoštevanje božjih pravic – vrnitev k Bogu. Sveti oče je povedal: "... Včeraj je bil pri meni sarajevski župan, ki mi je potrdil, da se tragične razmere, o katerih nam že več kot eno leto prihajajo novice od preizkušanih prebivalcev Bosne in Hercegovine, še slabšajo. Vznemirljivi podatki o mrtvih, ranjenih, posiljenih ženskah, interniranih v taboriščih in pregnanih zaradi zlobnega postopka etničnega čiščenja, ki so nam jih posredovali v Assisiju meseca januarja poglavar bosenske muslimanske skupnosti in naši škofje iz Sarajeva, Banjaluke ter Mostarja, so sedaj še bolj dramatični.

Sarajevskemu županu sem ponovno izrazil solidarnost vse katoliške Cerkve s tamkajšnjimi prebivalci in mu zagotovil, da si bo Sveti sedež z vsemi njemu razpoložljivimi sredstvi prizadeval končati to nesmiselno uničevanje.

Zato čutim dolžnost, da se še enkrat obrnem na vse dobro misleče ljudi z globoko občutenim pozivom, naj nadaljujejo svoje plemenito prizadevanje za pošiljanje človekoljubne pomoči, tudi za ceno velikih žrtev, od vojne najbolj prizadetemu prebivalstvu.

Z globoko zavestjo svoje dolžnosti še enkrat opozarjam vse odgovorne na balkansko tragedijo, da je napadalna vojna sramota za človeka in kliče maščevanje pred Bogom, da je telesno ali нравno uničenje nasprotnika zločin in da je osvojitve nekega ozemlja, dosežena z nasiljem, nesprejemljiva. V božjem imenu vabim vse, naj odložijo orožje! Nikoli ni prepozno popraviti storjeno zlo in graditi novo domovino!"

DISTINCTION PRINTING PTY. LTD.

Lastnik Simon Špacapan

Tiskarna za
brošure, knjige in barvna dela

164 Victoria Street, Brunswick 3056

Telephone: 387 8488

FRANCIJA je objavila v biltenu Generalne komisije zdravstva dosedanje številk obolenih na aids-u. Do konca lanskega leta je bilo v Franciji prijavljenih 22,939 primerov, med njimi 446 otrok starih pod 15 let. Žensk je med tem številom 3,546. Večina (11,498) od celotnega števila pripada k biseksualni skupini, 22% (5,061) je narkomanov, 5,2% (1,201) pa je takih, ki so se okužili s transfuzijo krvi. Po številu obolenih vodi območje Pariza, sledi mu območje južnovzhodne Francije (Provansa, Alpe, Azurna obala). Od celotnega števila prijavljenih primerov je smrt končala že 12,818 življenj. Ostali čakajo, kdaj pridejo na vrsto... Žal je v Franciji kakor drugod po svetu še veliko neprijavljenih primerov aids-a. V mnogih primerih pa niti bolnik sam še ne ve, da je zaznamovan in je samo še vprašanje časa, da bolezen bruhne na dan.

AVSTRIJA ima dan 5. marca že vrsto let za tradicionalni družinski postni dan. Začelo ga je gibanje katoliških žena (KFBO) ter vabi družine, da se ta dan odpovedo hrani. Zbirko zaključijo naslednjo nedeljo (letos 7. marca) v vseh župnijskih cerkvah. Z nabirko pomagajo pri raznih dobrotelčnih projektih v državah v razvoju, letos pa bo v ospredju pomoč ženskam. Še posebej bo namenjen za prevzgojo in drugačen način življenja nekdanjih filipinskih prostitutk in za izobraževanje žena v Indiji in Kolumbiji.

KAKOR VSAKO LETO, je nedavno Vatikan spet izdal svoj zbornik *Annuario Pontificio*. V njem so zanimivi najnovejši podatki o življenju Cerkve, zbrani iz vsega sveta. V preteklem letu je Vatikan navezal diplomatske stike s šestnajstimi državami – med njimi je omenjena tudi Slovenija. Zadnji dan preteklega leta je bilo v katoliški Cerkvi 153 kardinalov, 4,091 škofov (2317 s svojimi škofijami, 1051 naslovnih škofov, ki pomagajo ordinarijem, in 723 upokojenih). Novih škofov je bilo lani posvečenih 144. Število duhovnikov, da je zares točno, gre za leto nazaj. V letu 1991 je njih število naraslo na 404,031. Od teh je 64% škofijskih in 36% redovnih. V istem letu je naraslo število semeniščnikov za 3,6%. Pri tem izstopata še posebno južnozahodna Azija (s porastom 7,2%) in Evropa (porast 4,49%). Upad bogoslovcev pa je opaziti v Oceaniji (sem spada tudi naša Avstralija) in Severni Ameriki.

NEMČIJA je imela konec preteklega leta kar 6,5 milijona tujcev, kar je za 10% več kot ob koncu leta 1991. Takrat je v Nemčiji živel 5,8% tujih državljanov. Tako je poročal nemški Zvezni urad za statistiko v Wiesbadnu, ki se sklicuje na Centralni register tujcev. Med njimi je največ Turkov (1,8 milijona, kar je 28%). Iz republik bivše Jugoslavije izhaja nad 900 tisoč tujcev (14%). Italijanov je 9% (560.000), Grkov 5% (350.000), Poljakov pa 4% (290.000). Četrtna

teh ljudi je v Nemčiji že nad dvajset let, 61% pa več kot deset let.

Gotovo pa te številke niso popoldne, ker je veliko ilegalnih emigrantov, ki niso nikjer prijavljeni.

NENAVADEN REKORD, ki sodi v Guinnessovo knjigo, je dosegel 23-letni sin slovenskih izseljencev v Stuttgartu v Nemčiji. **Martin Bukovšek je dosegel svetovni rekord v nepremični stoji.** V dvorani na Killesbergu je zdržal nepremično 16 ur, 16 minut in 16 sekund. Vsak gib, razen gib oči, je pri tem tekmovalju prepovedan. Fant ves ta čas tudi ni smel jesti ali piti. Martinov oče Stanko je doma iz Kalobja na Štajerskem, mama Angelca pa z Občin pri Trstu. Stuttgartski Slovenci jih dobro poznajo, saj se udeležujejo v skupnosti in naš svetovni rekorder je že večkrat rojakom igral na citre. Zdaj ugibajo, kdo od njiju je več doprinesel k sinovi trmi. Saj brez trme ta nebi zdržal in dosegel svetovnega rekorda.

ČE V PAKISTANU obdolzijo kristjana, da je žalil Mohameda, to pomeni navadno dosmrtno kazen ali celo usmrtitev. Od 114 milijonov prebivalcev Pakistana jih je uradno nad 97% muslimanov. Kristjanov je komaj 1,3 milijona in so v veliki manjšini. Državna vera je islam, ki ima edina vse pravice. Kot poroča priznana mednarodna ustanova "Amnesty International" iz Frankfurta, se trenutno pakistanska sodišca ukvarjajo z nekaj več kot ducatom teh primerov, kakšen bo rezultat, pa po pokazala bodočnost.

ZAGREBSKA NADŠKOFIJA praznuje 900-letnico svojega obstoja. Ob tem visokem jubileju je zagrebški nadškof kardinal Franjo Kuharić 18. februarja slovesno razglasil **jubilejno leto**, ki se je začelo z letošnjim postnim časom, končalo pa se bo v septembru prihodnjega leta z zunanjo slovesnostjo v spomin na desetletnico narodnega evharističnega kongresa v Mariji Bistrici. Vodilna misel jubilejnega leta bo geslo božjega služabnika kardinala Alojzija Stepinca: Vate, Gospod, zaupam!

V jubilejnem letu bo posebna pozornost namenjena pastoralni družini. Verniki naj ne pozabijo na pomoč Marije, zavetnice hrvaškega naroda in njegove najzvestejše Matere. Ravnajo naj se po besedah kardinala Stepinca, ki jih je o ljubezni do Marije zapisal 28. maja 1957 v svoji duhovni oporoki.

SLOVENSKA ŽUPNIJA SV. VIDA v Clevelandu v ZDA praznuje letos stoletnico obstoja. Za ta visoki jubilej bodo cerkev prenovili in umetniško poslikali. V farnem občestvu je življenje še vedno precej razgibano, četudi ni več tisto kot je bilo pred desetletji. Far-na šola ima to leto od razreda vrtca do osmega razreda osnovne šole 67 učencev, za katere skrbi osem učiteljic.

Misli, marec 1993

JENTON FURNISHINGS

☎ 850 1836

Anthony Grl
20A Derreck Ave
Bulleen 3105

Izdelujemo kuhinjsko
pohištvo po Vaši želji
ter hišno in pisarniško
pohištvo vseh vrst ...

POSLOVNI IMENIK so izdali ameriški Slovenci v New Yorku. Vsebuje imena in podatke o 870 slovenskih podjetjih iz ameriških zveznih držav New York, New Jersey, Ohio, Illinois in Connecticut ter iz Kanade. Nekaj podobnega bi si morali omisliti tudi Slovenci v Avstraliji. Ali vsaj telefonski imenik slovenskih naslovov, kakor ga imajo rojaki v Argentini.

TUDI ČEŠKA se počasi prebuja iz svoje polstoletne odreenelosti pod komunizmom. Nedavno je bila na televiziji dokumentarna oddaja, pri kateri so škofje govorili o preteklosti in nalogah Cerkve po zlomu komunizma. Praški nadškof Miloslav Vlk je poudaril nalogo Cerkve, da prepreči kakršno koli razdvojenost, ki jo je načrtno v Cerkev sejal dolga leta komunizem. Za drugo nalogo pa postavlja, da mora Cerkev premagati žal deloma že uspešno izvršeno ločitev duhovščine od čeških vernikov. Ti dve nalogi Cerkve sta najbolj pereči, posledice komunističnega delovanja med verniki pa težke. Prišlo je tudi na dan, da je preprosto verno ljudstvo pri zlomu komunizma igralo veliko vlogo.

"ROSEJOE PLUMBING" (JOSEPH PLIBERSEK)

Gold Lic. L 110 P.D.G. L.P. — N.S.W.

Sydneyskim Slovencem se priporočam
za vseh vrst dela po zelo ugodni ceni.

Kličite Jožeka na 528 9381.

106 Oyster Bay Road, OYSTER BAY, 2225

HEIDELBERG CABINETS PTY. LTD.

FRANK ARNUŠ

Priporočamo se melbournskim rojakom
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva po zmerni ceni.

7 LONGVIEW COURT,
THOMASTOWN 3074
(Bundoora Industrial Park)

TEL.: 465 0263
A.H.: 459 7275

KOTIČEK

NAŠIH MLADIH

GALERIJA MLADIH

— koga pa boš danes sprejela v svojo vrsto? Naj se ustavimo spet v Queenslandu, kakor smo se v decembrski številki. Tokrat vam slika predstavi SARO VIŠOČNIK, ki je redni univerzitetni profesor za italijanski jezik in kulturo na Griffith University, Brisbane. Dekle je bilo rojeno v Vidmu (Udine), severna Italija, saj so Višočnikovi živeli v zamejstvu, pod Svetimi Višarjami. V Italiji je Sara naredila osem razredov osnovne šole, dva razreda v Avstriji, zadnja dva pa v Avstraliji, kamor je prišla s svojo družino s slabim znanjem angleščine. Pri študiju tujih jezikov ji je brez dvoma pomagalo tudi znanje slovenskega jezika, katerega govori in piše z domačim naglasom.

Sara je na queenslandski univerzi Santa Lucia dosegla bakalaureat iz nemščine in francoščine, nato pa še na Griffith univerzi diplomo Bachelor of Arts (with Second Class Honours, Division A) iz italijanskega jezika. Medtem je bila tudi eno leto na univerzi v Perugi v Italiji, kjer je prejela celó nagrado kot najboljši študent leta. V času študija živega francoskega jezika pa je v Parizu stanovala v Slovenskem domu, da je ob-



TRI VELIKONOČNE UGANKE:

SUKNJICA RDEČA, SRAJČICA BELA,
SRČEK PA VES KOT ZLAT —
KAJ POREČEŠ, DECA VESELA,
KDO JE NEKI TA ZALI SVAT?

KO SESTRA LESENA SPREGOVORI,
MORAJO BRONASTI BRATJE MOLČATI;
KAKO SE PAČ NJENO IME GLASI
KI SE TOLIKAJ KOŠATI?

PISANA KAČA OBLEZLA JE VAS,
VSO VAS JE PRELEZLA,
ŠE CERKEV OVILA,
OVILA JU KROG IN KROG,
VANJO SE SKRILA
IN BOGU SLAVO ZAPELA NAGLAS.

FRAN LEVSTIK

Dragi Kotičkarji! Če boste razvozljali gornje tri velikonočne uganke, pošljite rešitev meni. Žreb bo izbral ime tistega, ki bo prejel nagrado. Obilo sreče in imejte se lepo za velikonočne praznike! — Striček



enem obnavljala tudi svoj materin jezik.

Sara je že tri semestre pred prejemom diplome honorarno poučevala na univerzi italijanski jezik, kakor tudi že zadnjih pet let na večerni ljudski univerzi. Vse priznanje in naše čestitke, da je postala redni univerzitetni profesor takoj, ko je na isti univerzi končala študije. To se ne zgodi vsak dan in ne običajnemu študentu.

Kljub vsem tem uspehom Sari še ni dovolj. Na poti do naslednjega cilja — Masters Degree iz modernega sistema poučevanja jezikov — se hoče poglobiti še v azijske jezikovne skupine, kar je tudi važno okno v svet...

Vsekakor smo lahko ponosni, da otroci slovenskih staršev v izseljenstvu stopajo tako uspešno v življenje. Sari iz srca čestitamo k študijskim uspehom, kakor tudi za zasebni uspeh: lani v juniju se je poročila z odvetnikom Filipom Murray-em. Veseli nas, da je pri vsej svoji posvetitvi študiju našla čas tudi za to važno življenjsko odločitev.

MISLI z veseljem sporočajo svojim naročnikom in bralcem, da je iz Slovenije dospel v Canberro prvi predstavnik slovenske vlade, g. **ALJAŽ GOSNAR**. Zunanje ministrstvo mu je poverilo nalogo odpravnika poslov, da pripravi vse potrebno za otvoritev in delovanje slovenskega veleposlaništva v Canberri. V kratkem pride tudi njegova tajnica, da bo uradno poslovanje steklo. Kdo bo prvi veleposlanik Republike Slovenije v Avstraliji, še ne vemo. Službo bo nastopil čez nekaj mesecev, g. Gosnar pa bo ostal kot njegov svetovalec.

V prihodnji številki bodo **MISLI** verjetno že mogle objaviti naslov, telefonsko in fax številko slovenskega veleposlaništva v Canberri, kamor se boste lahko obracali v raznih zadevah.

Gospodu odpravniku poslov, soprogi Andreji in hčerkici Anki naj bo tu izrečena iskrena dobrodružna slika!

SYDNEY, N.S.W.—Igralska družina iz Merrylandsa — Sydney — se je že drugič v nekaj letih z veseljem odzvala povabilu verskega središča v Kew v Melbournu: "Pridite nam ob slovenskem Kulturnem prazniku, ko se bomo spomnili našega pesnika Franceta Prešerna, zaigrat veseloigro Svojeglavec!"

V petek 5. februarja 1993 zvečer smo na minibus naložili igralske pripomočke, svojo osebno prtljago in — Bog se nas usmili! — hrane in pijače toliko, kot da se bomo vozili ves teden. Ko smo naložili še sebe, "pa adijo kranjski komedijantje", so nam klicali v slovo domači, ki so ostali doma. Vozili smo se celo noč in smeja in petja ni hotelo biti konca. Pa seveda jedli smo ob vseh mogočih urah noči.

Ob osmih zjutraj smo prispeli v Kew. Najprej smo si z velikim zanimanjem ogledovali novi Dom Matere Romane za upokojene rojake. Ženski del igralske družine je v domu dobil tudi prenočišče. Z velikim veseljem smo si ogledovale lep vrt in mlade lipe, ki tako lepo uspevajo. In kot se spodobi, pod najlepšo je tudi klopica. Vsaka igralka je dobila svojo sobo in po dve sta si delili kopalnico (iz vsake sobe je poseben vhod vanjo). Vse je novo, tako lepo in domače urejeno. Klimatske naprave so nam tudi prav prišle pri 40 stopinjah Celzija, da smo se ohladile. In vse uslužbenke v Domu počitka so Slovenke, ena bolj ljubezniva od druge. In upokojenci, ki v domu že živijo, so zelo zadovoljni. Zato vam kličem, dokler je še prostor v domu, ne odlašajte! Kdor težko prenaša samoto in mu je teža let obremenila telo. V domu vas čaka domača hrana, domača beseda, pesem in nega. In samo nekaj korakov v stran je slovenska cerkev in v Baragovi hiši na drugi strani cerkve slovenska knjižnica. V dvorani pod cerkvijo pa tudi vedno kaj na sporedu, da je življenje zanimivo in prijetno domače.

KRIŽEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

Rada bi se v imenu vseh, ki smo prenočevali v Domu Matere Romane, toplo zahvalila vsem uslužbenkam za prijazno gostoljubje. Vsem stanovalcem v Domu pa prisrčen pozdrav.

S prijateljicami sem šla tudi na kratek sprehod, do bivše Slomškove hiše naših sester, ki so se vrstile v domovino. Zdaj ne moremo več stopiti vanjo ter se pozdraviti s s. Silvestro, s. Pavlo, s. Moniko in s. Maksimilijano. Če je res bila taka božja volja, bodite srečne v domovini, drage sestre. Za našo skupnost ste žrtvovale lepo število let — razumljivo, da vas zelo pogrešamo.

Že zgodaj smo pripravili kulise in vse potrebno za predstavo. Za začetek smo skupaj zapeli Prešernovo "Zdravljico" in p. Tone je zelo globoko razlagal Prešernove pesmi, ki so jih recitatorji lepo izvedli. Čestitam vsem nastopajočim in hvala vam za trud, ki ste ga vložili v spored.

Rojaki v Melbournu so zelo hvaležna publika. Tišina ob dvigu zavese se je kmalu prelevila v vesel smeh in ploskanje. Igralci so se odlično vživeli ter tudi ves čas prejeli priznanje gledalcev. Tudi po predstavi se nam ni nikamor mudilo. Ko smo se poslovili od starih in novih znancev, smo posedli pod lipo ter se še dolgo "potihem" pogovarjali in smejali. Mislite, da se nam je po neprespani noči kaj mudilo spat? Ko smo si končno rekli "Lahko noč", smo se za vsak slučaj le domeni, kdo naj koga zbudi, da ne bi zamudili svete maše.

V nedeljo nam je kosilo pripravila dobra mama Tončka Plesničar s pomočnicami. Kuharicam iskrena zahvala za vse dobrote obeh dni. Na poti proti domu smo napravili še obisk k Melbournskemu društvu v Eltham in se čudili, kako prijetno in lepo imajo vse urejeno: dvorano in obednico, šolo, trg, pokrita bališča, lovsko kočjo, tenis igrišče, v načrtu pa imajo celo smučanje po travi za mladino. . .

Z upokojenci, ki so imeli ta dan v domu kosilo,

Za ljubitelje slovenske glasbe in knjige

SLO — IMPEX COMPANY

25 Reserve Rd., BEAUMARIS. 3193, Victoria

Uvoz audio-video kaset in knjig

založb "Mladinska knjiga", "Obzorja Maribor"

Suha roba in razni spominki

Telefon: (03)589 6094 — Fax (03)589 6085

HELENA in IVO LEBER

smo zapeli nekaj pesmi, nato smo se odžejali in se začeli poslavljati. "Dobro, da imate v minibusu hlajenje. Tu je 40 stopinj, v Sydneyu je pa 45," nam je rekel p. Tone ob slovesu. Ko smo med potjo telefonirali domov, smo spoznali, da nas je naplahtal. Sydney je imel samo 25 stopinj. V našem minibusu je pa tista naprava kmalu "crknila". Odprli smo okna ter se drug drugemu smejali, tako lepo nas je veter počesal.

Domov smo prišli ob treh zjutraj in še radi obujamo spomine na ta izlet v Melbourne. Upamo in želimo, da se še kdaj srečamo. Zdaj se učimo "Divjega lovca".

Vsem, ki ste se tako trudili, da nam je bilo pri vas prijetno, iskrena hvala, še posebej Verskemu središču v Kew in Slovenskemu narodnemu svetu za Viktorijo.

Za sydneyško igralsko družino — **Danica Petrič**

EAST KEILOR, VIC. — Iz vsega srca se zahvaljujem vsem, ki so spremljali na zadnji poti mojega ljubega moža **IVANA ISKRA**.

Prav lepa hvala patru Baziliju za molitve pri krsti v sredo zvečer. Enako hvala patru Tonetu in farnemu župniku Fr. Gwillianu za pogrebno sveto mašo v četrtek 4. marca 1993 v cerkvi sv. Petra in za spremstvo na keilorsko pokopališče ter sklepne molitve ob grobu. — Posebej pa se zahvaljujem pevcem, ko so se tako lepo s pesmijo poslovili od Ivana, saj so mu zapeli njegovo zelo ljubo pesem Gozdič je že zelen. Hvala lepa vsem prijateljem in znancem, ki so naši družini na kakršenkoli način pomagali v teh hudih trenutkih.

In ne nazadnje lepa hvala tudi Ivanovemu bratu Milanu z družino, moji sestri Mimici z družino in vsem ostalim, ki so nam stali ob strani.

Žalujoča žena **Branka** s hčerkama **Tanjo** in **Sandro**, zetoma **Vincem** in **Igorjem** ter vnučkom **Kristjanom**.

MT. MEE, QLD. — Nemalo sem se začudil, ko sem dobil v roke časopis **ECHO OF MEDJUGORJE**, ki izhaja v raznih svetovnih jezikih (angleškem, nemškem, francoskem, španskem, poljskem, ruskem . . .): na prvi strani, pod rednim Marijinim sporočilom, je list prinesel sliko Marije iz naše Ptujске gore, ki vernike pokriva s svojim plaščem. Ko sem prebral božično sporočilo, sem spoznal pomen in namen objave te primerne podobe. Marijino sporočilo se glasi:

Dragi otroci! Želim vas pokriti pod svoj plašč, da vas zaščitim pred vsemi napadi satana. Danes (mišljen je Božič) je dan miru. A ker je tako malo miru po vsem svetu, vas vabim, da vam pomagam z molitvijo zgraditi nov svet miru. Ker ne morem brez vas, zato s svojo materinsko ljubeznijo naprošam vas vse, da sodelujete z molitvijo. Bog bo storil ostalo. Zato odprite srca Bogu, božjemu načrtu in namenu ter mu pomagajte vzpostaviti mir in vse dobro. Ne pozabite, da va-

še življenje ni vaša last, ampak je dar, ki bi moral biti vodilo in veselje drugim na poti proti večnemu življenju. Moji dragi otroci, naj bo nežnost mojega malega Jezusa vedno z vami! Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu vabilu!"

To Marijino sporočilo ni le primerno sliki s Ptujске gore, ampak še posebno sedanjemu času. Zanimivo pa je, da je tudi uredniku tega mednarodnega časopisa, ki izhaja v Italiji, poznana naša stara božjepotna podoba Marije na Ptujski gori.

Tudi tukaj v Queenslandu smo imeli obisk iz Medjugorja. Videc **Ivan Dragičević**, ki ima že dvanajsto leto redno Marijina prikazovanja, in pater **Slavko Barbarić** sta nas obiskala pri tako polni udeležbi, da res ne vem, če so bile cerkve kdaj prej tako natrpane, saj je bilo prav toliko ljudi zunaj kot znotraj. V Caboolture (cerkev sv. Petra) in v brisbanski stolnici sv. Štefana so bili vsi sedeži zasedeni že eno uro pred začetkom. Klekarjeva **Anica** je prišla s posebnim avtobusom iz Maryborough eno uro prej, pa ni uspela dobiti sedeža. (Imela je srečo, kajti zato so ji odkazali edini prosti sedež med gosti v prvi vrsti, poleg guvernerja države Queensland. Navzočih je bilo tudi precej Slovencev. Nekateri so prišli z avtobusi iz Zlate obale, da so bili pri tej edinstveni priliki.

Za ljudi zunaj cerkve so imeli posebne televizijske ekrane. Naprošen sem bil za osebno stražo gostom, ker je bilo potrebno znanje jezika. Pater Slavko je pokazal vidno zadovoljstvo, da je imel Slovence v svoji "gardi", jaz sem bil pa tudi vesel, da sem imel priliko od blizu sodelovati pri sveti maši.

Kot vidim, je med avstralskimi verniki Medjugorje in prikazovanje Marije Kraljice miru zelo poznano in spoštovano, kljub temu, da mediji malo poročajo o tem. Sicer pa klic iz Medjugorja po dvanajstih letih res ni nič novega. Ponavlja in poudarja potrebo po notranjem spreobrnjenju, molitvi, pokori in postu ter miru in ljubezni do Boga in bližnjega. Vsakdo lahko uvidi, da so ti Marijini klici primerni za sedanjí čas, še več: potrebni in nujni. Trdno sem prepričan, da se bo o medjugorskih prikazovanjih in sporočilih ter napovedanem znamenju še veliko pisalo. Dvanajsto leto rednih prikazovanj in to celo v sedanjih razmerah, se ne more kar tako zavreči, posebno še ob tolikih spreobrnjenjih ter tudi ozdravljenjih. Posebna cerkvena komisija preiskuje temeljito vse nadnaravne pojave s pomočjo znanstvenikov. Po zadnjih poročilih niso ugotovili še nič negativnega, zato je pričakovati ugodno priznanje Cerkve, ki je v teh zadevah vedno zelo previdna. Upajmo, da bo to kmalu, saj je papež **Janez Pavel II.** 20. julija lanskega leta, predno je šel na operacijo, sam pozval vse, naj izvršujemo želje iz Medjugorja. (Echo, sept. 1992.)

Končno bi **MISLIM** rad dodal še eno ime v Matico

naših pokojnih. V sredo 17. februarja smo se v Marijini cerkvi v Buderimu, Qld., poslovili od LUDVIKA TRPINA, ki je umrl, oz. bil rojen za večno življenje (kot je lepo povedal tiskan spored pogrebnih obredov) dne 14. februarja po težki rakovi bolezni v bolnišnici v Caloundra, Qld. Pokojni rojak je bil rojen 5. maja 1920 v Števerjanu pri Gorici, sedaj na italijanski strani. Kot mornar je ob koncu vojne služil pod angleškim poveljstvom. V Rimu se je spoznal s francoskim dekletom Heleno ter se z njo tudi poročil. V Avstralijo sta prispela 29. novembra 1949. V Brisbanu je bil dolga leta zaposlen v ladjedelnici, kasneje pa je delal v bolnišnici. Kot upokojenec je zadnjih osem let preživel v Buderimu. Bil je poznan in spoštovan tako med Slovenci kot tudi med Avstralci. Z ženo Heleno sta rada zahajala v slovensko družbo in na naše prireditve. Ludvikovo truplo je bilo po pogrebnih obredih prepeljano v Maroochydore, kjer je bilo upepeljeno. Na pogrebu so bili prisotni prijatelji tudi iz daljnih krajev, tudi sorodnik – član pevskega zbora v Merrylandsu – Ivan Tomšič, ki mu je v cerkvi v slovo zapel žalostinko "Ultima. . ." latinsko in slovensko. Naše sožalje vdovi Heleni.

Naj bo za enkrat dovolj. Prejmite lep pozdrav, pa urednik, enako bralci Misli! – **Mirko Cuderman**

Naj še jaz dodam nekaj besed! Zadnje Misli so nekateri zanimivi članki zares obogateli. Posebno mi je bil všeč članek Jožice Gerden, ki tako iskreno spodbuja rojake k slovenski pomladi med nami. Čutim, da smo v tem simboličnem društvu "Slovenska pomlad" vključeni tudi mi, že od vsega zacetka, ko je SNSQld. dejansko podprl samostojnost Slovenije. Že od ustanovitve dalje se je naša skupina rojakov v prostorih društva Planinka zavzela za sodelovanje z vsemi rojaki v prid naše nove, sedaj mednarodno priznane, Republike Slovenije.

Marsikdo se je čudil in spraševal, zakaj nekateri rojaki niso čutili istega navdušenja ob takratnem praznovanju Slovenske pomladi, slovenske samostojnosti. Morda pa bo klic Jožice Gerden le vzdramil naše rojake, posebno še odbornike slovenskih društev po širni Avstraliji k tesnejšemu sodelovanju pri slovenski

Melbournskim Slovencem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

GIOVANNI VERGA MEMORIALS
Pty. Ltd. Inc.

VIZZINI MEMORIALS Pty. Ltd. Inc.

85–87 Trawalla Ave., Thomastown, Vic.

Tel. 359 5509, po urah na domu 478 4474

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.
Garancija za vsako naše delo!

pomladi. Čestitke Jožici ter lep slovenski pozdrav njej in vsem dobromislečim Slovencem pod Južnim križem! – **Anica Cuderman**

KDO BI VEDEL POVEDATI . . .

. . . kje je **ALOJZ BLAŽEK**, ki se že dolgo ni oglašil domačim. Rojen je bil leta 1922 v Hruševju pri Postojni. Njegov zadnji naslov je bil P.O. Carnarvon, West Australia. Iščeta ga dve njegovi sestri in nečakinja Breda Može, ki živi v Senožečah. Uredništvo bo rade volje posredovalo sorodnikom kakršno koli novice o pogrešanem.



REŠITEV križanke prejšnje številke:

Vodoravno: 1. pokaj; 6. skopo; 11. olika; 12. slo-neč; 13.(IN)RI; 14. okoliš; 16. ta; 17. oko; 19. otok; 20. dir; 21. kapa; 23. okisana; 25. nema; 27. ocena; 28. čelo; 30. ali; 31. zveneče; 34. očet; 37. len; 38. lani; 40. Ave.; 41. A(nno) D(omini); 42. sukati; 44. in; 45. tedaj; 47. kamen; 49. aroma; 50. kamor.

Navpično: 1. porok; 2. olikan; 3. ki; 4. ako; 5. ja-ko; 6. slikica; 7. koš; 8. on; 9. petina; 10. očara; 12. sloko; 15. Oto; 18. opečen; 20. Danica; 22. Amen; 24. selo; 26. Aleluja; 29. očaj; 31. Zlata; 32. veder; 33. enak; 35. Evino; 36. tenor; 39. itak; 42. sam; 43. ima; 46. do; 48. Em(eritus).

Rešitev so poslali: Lojzka Pinterič, Angela Židan, Jože Štrifof, Marjan Jonke, Francka Anžin, Danica Petrič, Jože Grilj, Lidija Čušin, Anica in Mirko Cuderman, Ivanka Študent. – Žreb je izbral Angelo Židan.

SLOVENIAN FUNERAL SERVICE

Funerals of Distinction

A.F.D.A.

Tel: 724 5408

17 Railway Parade Fairfield 2163

Fax: 728 2253

Sydneyskim Slovencem v času žalovanja 24 ur dnevno na uslugo: v velikem Sydneyu, na deželi, v Canberri A.C.T., kakor tudi pri meddržavnih ali prekomorskih prevozih pokojnih.

PA SPET NEKAJ UVOŽENEGA IZ REPUBLIKE SLOVENIJE

- + V prelomnih časih je najlažje tistim brez hrbtenice.
- + Tisti, ki imajo sami lepo sedanost, ponujajo drugo lepo prihodnost.
- + Marsikatera pot v prihodnost je tlakovana z žolčnimi kamni.
- + Nočem v zgodovino, dokler ne gredo nekateri iz nje.
- + Medtem ko nas etika uči, kaj vse se ne sme, nas življenje uči, kaj vse se more.
- + Trda roka ima za ozadje mehak naslanjač.
- + Viš, kombinacija pa taka: legalizirana revščina in ilegalni milijonarji.
- + Vsi si umivajo roke, kar pa še ne pomeni, da so vsi čisti.
- + Tudi kratka pamet lahko vodi državo zelo dolgo.
- + Ljudstvo pojé največ, kadar mrmra.
- + Mene pa nič ne skrbi, kako bo, saj je bilo še vedno drugače, kot smo mislili, da bo.
- + Dajte mi jahto, pa bom obračal jadra po vseh vetrovih!
- + Lahko je govoriti o odgovornosti, če imaš slab spomin.
- + Nekoč smo bili siromašni, danes smo bogateljsi za spoznanje, zakaj smo še naprej siromašni.
- + V epicentru naredi potres najmanj škode.
- + Častno besedo dam. — Kdo da več?



Križanka (Ivanka Žabkar)

Vodoravno: 1. s slamo obdane steklenice; 7. eno starih rimskih imen; 8. gorski vzpon; 11. števniki; 12. ovrednoten; 13. zaporedno; 14. žensko ime (pomaj-sevalnica); 16. ponošeno, že davno narejeno; 21. z vrtenjem je v zvezi; 24. nasprotno mnenje; 26. žensko ime (Ljubica); 27. moško ime; 28. odbitek; 29. okorel, odrevenel, trd; 30. vrsta povrtnine.

Navpično: 1. ukvarja se z vrsto ročnega dela; 2. mala okenca brez stekla; 3. isto; 4. okrajšano moško ime; 5. sicilski ognjenik; 6. priimek slovenskega socialnega organizatorja pred prvo svetovno vojno; 9. gotovo žensko sorodstvo; 10. letopis; 12. oponaša komu; 15. drobna kaplja potu; 17. vriskam; 18. načrt; 19. obdati; 20. železna cesta; 22. na slovenskem političnem polju danes znan priimek, tudi rastlina; 23. kuharska maščoba; 24. ugriz, pik; 25. pri zavijanju kar koli ne gre brez njega.

Rešitev pošljite do 15. aprila na uredništvo!

DO YOU NEED A GOOD PLUMBER? POTREBUJETE KLEPARJA, VODNEGA ALI PLINSKEGA INSTALATERJA?

Rojakom Melbourne in okolice
se priporoča in je na uslugo
JOŽE ŽUGIČ,
5 Waverley Ave., E.Kew - Tel.: 817 3631

Melbournskim rojakom je na uslugo

ZOBNI TEHNIK — DENTAL TECHNICIAN
LUBI PIRNAT

18 WRIDGWAY AVE., BURWOOD, Vic.

Telefon: 808 4159

Izdelava umetnega zobovja in vsa popravila.
Full denture service and repairs.

Kanarček si iz kletke ogleduje psa z nagobčnikom in si misli: "Ubogi kuža, ti imaš pa res majhno kletko!"

"Ali smem pri vas kaditi, gospa?"

"Kar domači bodite pri nas in naredite kot bi bili doma!"

"No, pa ne bom kadil. Saj sem vajen potrpeti."

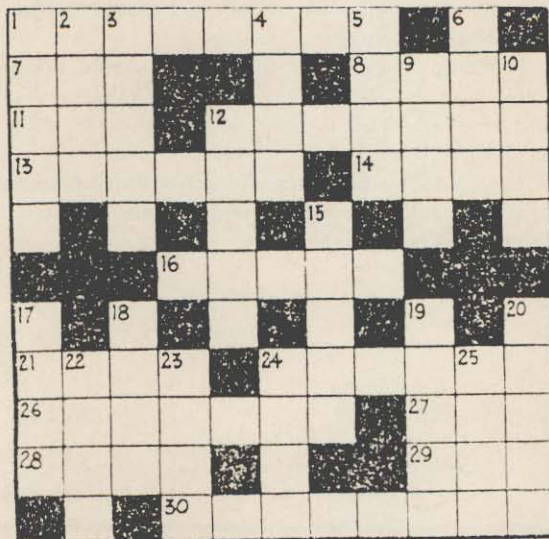
"Jure me je včeraj povabil na kozarček, potem me je pa prosil za posojilo."

"Pa si mu ga odrekel?"

"Seveda, a šele potem, ko sva izpraznila peto steklenico."

"Dragica, ali bi kaj jokala, če bi jaz umrl?"

"Seveda bi, saj veš, da jokam za vsako neumnost."



HOJA ZA KRISTUSOM — Knjižica je v obliki molitvenika in obsega nesmrtnne spise Tomaža Kempčana. Cena 5 dolarjev.

KRISTJAN MOLI je naslov molitvenika vredne vsebine na 305 straneh. Cena 5 dolarjev.

LUČ V ŽIVLJENJE je molitvenik z velikimi črkami za ostarele, ki so jim opešale oči. Cena 10 dolarjev.

VSE POTI — V tekoči vezani besedi izražena topla razmišljanja je napisala v Melbournu Draga Gelt. Od vsake knjige gre en dolar za Dom počitka m. Romane v Kew. Cena 15 dolarjev.

DREAMS VISIONS — Cankarjeva knjiga "Podobe iz sanj" v odličnem angleškem prevodu. Slovenian Research Center of USA. Lepo darilo angleško govoreči osebi. Cena 11 dolarjev.

WHISPER — Anglesko-slovenske pesmi Danijele Hliš. — Cena 10 dol.

MEN WHO BUILT THE SNOWY — O življenju ob graditvi Snowy Mountains projekta napisal v angleščini Ivan Kobal. Cena 8 dolarjev.

THE GLIMMER OF HOPE (Svit upanja) — Izšla v angleškem jeziku v samozaložbi pisca Jožeta Komidarja, N. S. W. Obsega spomine na Loško dolino med revolucijo in razmišlja o komunizmu. Cena 6 dolarjev.

ČASOMER ŽIVLJENJA — Avtobiografska razmišljanja je napisal Lev Detela, Avstrija. Knjiga je izšla v Argentini. Cena 13. dolarjev.

Imamo nekaj zbirk letošnjih **CELJSKIH** (50 dolarjev), **CELOVŠKIH** (40 dolarjev) in **GORIŠKIH** (40 dolarjev) **MOHORJEVK**. Odlične knjige, res vredne branja. Mohorjeva družba praznuje letos že 140 letnico.

Imamo še več drugih knjig iz rodne domovine, zamejstva in zdomstva



LEPOTE SLOVENSKE CERKVA je monumentalna knjiga z 283 čudovitimi barvnimi posnetki. Avtor fotografij je Jože Anderlič, besedilo pa je napisal dr. M. Zadnikar. Kupi jo, da bo postala tvoj družinski zaklad, ki ga boš s ponosom pokazal obiskovalcem druge narodnosti. Cena 49 dolarjev.

PRATIKA 1993 Celjske Mohorjeve družbe je na razpolago za res skromnih pet dolarjev.



SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

pozdravlja vse rojake
in bralce MISLI
s pristrčnim vabilom:
**KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBIŠČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš DOM, poznan pod imenom TRIGLAV, na Irwing Street, PHILLIP (CANBERRA), A. C. T., je odprt gostom vsak dan (vključno sobote, nedelje in praznike, razen velikega petka in večera božične vigilije) od 11.30 a.m. do 11.45 p.m. Naš bar je odprt od 11.30 dopoldan dnevno ter nudi tudi številne slovenske pijače. Kuhinja servira okusno domače pripravljeno hrano vsak dan od šestih do devetih zvečer, ob nedeljah pa tudi od poldne do druge ure in od šeste ure zvečer.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI — DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Pri nas Vam bo tudi vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

Nашa telefonska številka: (062) 82 1083.

GROUPS FOR SLOVENIJA

We have been organising groups to Slovenija
since 1982.

DONVALE TRAVEL



1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Victoria 3109

Telefon: 842 5666

Lic. No:
30218

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE!

ENROL NOW FOR TWO ECONOMICAL GROUPS:

9 / 6 / 93 and 23 / 6 / 93

PRIGLASITE SE SEDAJ ZA SKUPNO POTOVANJE:

9 / 6 / 93 in 23 / 6 / 93

Zelo dobre ekonomske prilike

za obisk lepe Slovenije

in vseh strani sveta . . .

*Pokličite ali obiščite naš urad za podrobnejša pojasnila,
da Vam lahko pomagamo pravočasno dobiti potni list in potrebne vize!*



Ne pozabite, da je že od leta
1952 ime GREGORICH dobro
poznano in na uslugo vsem, ki
se odpravljajo na potovanje!
PRIDEMO TUDI NA DOM!

ERIC IVAN GREGORICH
DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Vic. 3109
Telefon: 842 5666